Col·laboradors amb les forces de l'eix

Autor:
Data de publicació: 01-07-2020

Col·laboració amb les potències de l'eix

De wikipedia, l'enciclopèdia lliure

Salta a la navegacióEtheostoma

Cronologies de la Segona Guerra Mundial

Cronològic

Preludi

(a Àsia
a Europa)

1939
1940
1941
1942
1943 1944 1945 cap
endavant

Per tema

Diplomàcia
Declaracions de guerra

Operacions
d'
engagements

Batalla d'Europa operacions aèries

Projecte de
front oriental
Manhattan

Regne Unit Inici front
Rendició dels exèrcits de l'eix

v
t
e

Dins de les Nacions ocupades pels poders de l' eix en la Segona Guerra Mundial, alguns ciutadans i organitzacions, impulsat pel nacionalisme, l' odi ètnic, anti-comunisme, l' antisemitisme, l' oportunisme, l'autodefensa, o sovint una combinació, sabent col. laborat amb les potències de l'eix. Alguns d'aquests col·laboradors van cometre crims de guerra, crims contra la humanitato atrocitats de l'Holocaust. [1]

S'ha definit la col·laboració com a cooperació entre elements de la població d'un estat derrotat i representants d'un poder victoriós. [2] Stanley Hoffmann va subdividir la col·laboració en involuntària (reconeixement reticent a la necessitat) i voluntària (explotació de necessitat). [3] segons Hoffmann, el col·laboracionisme es pot subdividir en "servile" i "ideològic"; el primer és un servei deliberat a un enemic, mentre que aquest últim és deliberat de defensa de la cooperació amb una força estrangera que és vist com un campió de les transformacions domèstiques desitjables. [3] per contra, Bertram Gordon utilitza els termes "col·laborador" i "col·laboracionista", respectivament, en referència a col·laboracions no ideològiques i ideològiques . [4]

El terme "col·laborador" també haestat aplicat a persones, organitzacions o països que no estaven sota l'ocupació de les potències de l'eix, però que ideològicament, econòmicament o militarment, abans o durant la Segona Guerra Mundial, recolzava l' Alemanya nazi, la Itàlia feixistao la segona Guerra Mundial, l'era Imperial Japan. [cal citació]

Col·laboració per països[modifica | Edita la font]

Albània[modifica | Edita la font]

Després de la invasió italiana d'Albània, el Reial exèrcit albanès, la policia i la gendarmeria es van fusionar en les forces armades italianes en el Protectorat italià d'Albània acabat decrear. També es va formar una milícia d'Albània feixista i a la part iugoslava de Kosovo van establir vulnetari (o kosovars) una milícia voluntària d' albanesos de Kosovo. Els elements ètnics albanesos de les forces armades italianes van participar en la invasió italiana de Grècia, i la invasió d'eixos alemanys de Iugoslàvia. Després de la capitulació d'Itàlia, els alemanys van intervenir i van establir més unitats col·laboracionistes com els regiments de voluntaris de policia i una Milícia Nacional. A l'annexa de Kosovo, els alemanys van establir el Regiment de Kosovo de les forces de Balli Kombëtar . L'abril de 1943, Reichsfuhrer-SS Heinrich Himmler va crear la 21a divisió de muntanyes Waffen de les SS Skanderbeg (1r albanès) tripulat per albanesos i kosovar Albanians. Al juny de 1944, el seu valor militar contra els partisans albanesos i iugoslaus va ser considerat pobre, després de l' ocupació Alemanya d'Albània i la creació de l'estat del client albanès, el novembre de 1944 havia estat desmantellat. La resta de la Cadre, ara anomenada Kampfgruppe Skanderbeg, va ser traslladada a la divisió Prinz Eugen on va participar amb èxit en accions contra els partisans de Josip broz Titoal desembre de 1944. [5] l'emblema de la divisió era una àguila negra albanesa. [6]

Austràlia[modifica | Edita la font]

Com a mínim quatre, i possiblement cinc, presoners de guerra australians en Axis custodia voluntaris per al British Free Corps (BFC), una unitat de WAFFEN-SS . Tres dels quatre homes la identitat dels quals es coneix eren membres del segon batalló 2/32ède la força Imperial australiana, i l'altre era un mariner mercant. Després de la guerra, els tres soldats van afirmar que s'havien Unit al BFC com a part dels intents d'escapar de la custòdia Alemanya, i el mariner mercant va declarar que se li havia donat una opció d'inscriure's en el cos o ser empresonat en un camp de concentració després que es revelés una relació amb una dona Alemanya. Un dels soldats i el mariner van ser condemnats per ajudar l'enemic i empresonat després de la guerra, i els altres dos soldats no van ser castigats. [7]

Bèlgica[modifica | Edita la font]

Article principal: ocupació Alemanya de Bèlgica durant la II Guerra Mundial

Una reunió de Vlaams Nationaal Verbond (VNV) a Gant en 1941

Bèlgica va ser envaïda per l'Alemanya nazi el 1940 de maig i va romandre sota ocupació Alemanya fins a finals del 1944.

La col·laboració política va prendre formes separades a través de la bretxa de la llengua belga. En Flandesde parla holandesa, el Vlaams Nationaal Verbond (Unió Nacional flamenca o VNV), un partit autoritari i part del moviment flamencde pre-guerra, es va convertir en una part important de l'estratègia d'ocupació Alemanya i els polítics VNV van ser promoguts a posicions en l'administració civil belga. La postura comparativament moderada de VNV significava que es va eclipsar cada vegada més tard en la guerra pel moviment Devlag més radical i Pro-alemany. A la Valòniafrancòfona, el partit rexistde Léon Degrelle, un partit polític de preguerra i catòlic , es va convertir en l'equivalent de VNV, tot i que la postura nacionalista belga de Rex el va posar en desacord amb el nacionalisme flamenc de VNV i el flamenpolitikalemany. Rex esdevingué cada vegada més radical després de 1941 i es declarà part de les Waffen-SS. Després de la invasió alemanya de la Unió Soviètica, Rex va ajudar a donar suport a la creació d'una unitat militar per lluitar al costat de les tropes alemanyes al front oriental, la Legió valona, i es va crear una Legió flamenca similar a Flandes. Tots dos van començar com a formacions en l'exèrcit regular alemany, però eventualment passaran a formar part de les Waffen-SS.

Tot i que el Govern belga de la pre-guerra es va exiliar el 1940, el servei civil belga es va quedar en el lloc durant gran

part de l'ocupació. El Comitè de secretaris generals, un panell administratiu dels funcionaris públics, va ser creat per coordinar les activitats de l'estat i, encara que es pretenia que fos una institució purament techocràtica , ha estat acusat d'ajudar a implementar polítiques d'ocupació alemanyes. La policia belga també ha estat acusada de col·laborar durant l'ocupació, especialment en l'Holocaust a Bèlgica.

Birmània[modifica | Edita la font]
Articles principals: estat de Birmània i exèrcit nacional de Birmània

La invasió japonesa va ser assistida pels nacionalistes birmans coneguts com l'exèrcit de la independència de Birmània, que esperava la independència. Més tard es van transformar en l' exèrcit nacional de Birmània com a forces armades de l' estat de Birmània. Els grups minoritaris també van ser armats pels japonesos, com l'exèrcit de defensa Arakan i l'exèrcit de defensa de la barbeta. [8]

Xina[modifica | Edita la font]

Wang jingwei amb els oficials de l' exèrcit xinès col·laboracionistes

Els japonesos van establir diversos règims de titelles als territoris ocupats de la Xina. El primer dels quals va ser Manxukuo el 1932, seguit pel Consell Autònom de l'East Hebei en 1935. Similar a Manxukuo en la seva suposada identitat ètnica, Mengjiang (mengkukuo) es va establir a finals de 1936. L'estat de col·laboracionisme de Wang Kemindel govern provisional de la República de Xina es va establir a Pequín el 1937 després de l'inici de les operacions militars a gran escala entre la Xina i el Japó, un altre règim de titelles va ser el govern reformat de la República de la Xina, l'organització a Nanjing el 1938. El govern de col·laboracionisme Wang jingwei , establerta en 1940, "consolidada" aquests règims, encara que en realitat ni el govern de Wang ni els governs constituents tenien cap autonomia, tot i que els militars del govern de Wang jingwei van ser equipats pels japonesos amb avions, canons, tancs, vaixells i stahlhelm alemany (ja àmpliament utilitzat per l' exèrcit nacional revolucionari, l'exèrcit "oficial" de la República de la Xina)

Les forces militars d'aquests règims de titelles, coneguts col·lectivament com l' exèrcit xinès col·laboracionista, comptaven més d'un milió a la seva alçada, amb algunes estimacions que el nombre va superar els 2.000.000 reclutes. Un gran nombre de tropes col·laboracionistes eren homes que servien originalment en les forces de guerra dins de l'exèrcit nacional revolucionari que havien desertat quan s'enfrontava a comunistes i japonesos com a enemics. Encara que la seva mà d'obra era molt gran, els soldats eren molt ineficaços en comparació amb els soldats NRA a causa de la baixa moral per ser considerat com "Hanjian". Tot i que algunes forces col·laboracionistes havien limitat la presència de camp de batalla durant la segona guerra Sinojaponesa, la majoria van ser relegades a funcions de darrere de la línia.

El govern de Wang jingwei va ser desmantellat després de la rendició japonesa als aliats en 1945, i Manxukuo i Mengjiang van ser destruïts per les tropes soviètiques en la invasió de Manxúria.

Txecoslovàquia[modifica | Edita la font]
Article principal: ocupació Alemanya de Txecoslovàquia

Amb l'annexació Alemanya de Txecoslovàquia entre 1938 i 1939, el país va ser dividit. La major part de la República Txeca de Txecoslovàquia va ser reconstituïda a Bohèmia i Moràvia, un Protectorat de l'Alemanya nazi. El Protectorat tenia les seves pròpies forces militars, incloent-hi unexèrcit de governde 12batalló , policia i gendarmeria. La majoria de l'exèrcit del govern va ser enviat al nord d' Itàlia en 1944 com tropes de mà d'obra i Guàrdia. [cal citació] Si l'exèrcit del govern pot considerar-se una força de col·laboracionisme ha estat debatut. El seu oficial comandant, Jaroslav Eminger, va ser jutjat i absolt en càrrecs de col·laboració després de la Segona Guerra Mundial, alguns membres de la força van participar en operacions actives de resistència simultània amb el seu servei a l'exèrcit, i-en els dies de la disminució del conflicte-elements de l'exèrcit es van unir a l' aixecament de Praga. [9]

La República Eslovaca (Slovenská republika) era un estat d' ètnia-Eslovaca quasi independent que existia del 14 de març 1939 al 8 de maig de 1945 com a aliat i estat client de l ' Alemanya nazi. La República Eslovaca existia en aproximadament el mateix territori que l'actual Eslovàquia (amb l'excepció de les parts Sud i est de l'actual Eslovàquia). La República limita amb Alemanya, el Protectorat de Bohèmia i Moràvia, la Polònia ocupada pels alemanys, i Hongria. [cal citació]

Dinamarca[modifica | Edita la font]
Article principal: ocupació Alemanya de Dinamarca

Membres del cos lliure de Dinamarca abandonant el front de l'est des de l' estació de Hellerup a Copenhaguen

A 04:15 el 9 d'abril de 1940 (hora estàndard danesa), les forces alemanyes van creuar la frontera cap a Dinamarca neutral , en violació d'un tractat alemany-danès de no agressió signada l'any anterior. Després de dues hores el govern danès es va rendir, creient que la resistència era inútil i amb l'esperança de treballar fora d'un acord avantatjós amb Alemanya. Com a resultat de l'actitud cooperativa de les autoritats daneses, els funcionaris alemanys van afirmar que "respectaven la sobirania danesa i la integritat territorial, així com la neutralitat". [10] les autoritats alemanyes estaven inclinades cap a termes lenients amb Dinamarca per diverses raons que permetien Dinamarca una relació favorable amb l'Alemanya nazi. El govern es va mantenir intacta i el Parlament va continuar funcionant més o menys com tenia abans, mantenint el control sobre la política domèstica. [11] l'opinió pública danesa va recolzar generalment el nou govern, particularment després de la caiguda de frança al juny de 1940. [12]

Abans, durant i després de la guerra, Dinamarca va forçar una política de refugiats restrictives i va lliurar refugiats jueus que van aconseguir superar la frontera cap a les autoritats alemanyes. 21 aquestes incidències són conegudes i 18 de les persones transferides a la custòdia Alemanya més tard van morir en camps de concentració, incloent una dona i els seus tres fills. [13] en 2005 el primer ministre Anders Fogh Rasmussen oficialment es va disculpar per aquestes polítiques. [14]

Articles de premsa i informes de notícies "que podrien posar en risc les relacions alemany-danesa" van ser prohibir. [15] després de l' assalt alemany a la Unió Soviètica el 22 de juny de 1941, les autoritats alemanyes demanaren que els comunistes danesos serien arrestats. El govern danès va complir i dirigir la policia per detenir 339 comunistes utilitzant registres secrets. D'aquests, 246, inclosos els tres membres comunistes del Parlament danès, van ser empresonats al campament d' Horserød, en violació de la Constitució danesa. El 22 d'agost de 1941, el parlament danès va aprovar la llei comunistai va prohibir el Partit Comunista i les activitats comunistes, en una altra violació de la Constitució danesa. En 1943, aproximadament la meitat dels comunistes empresonats van ser transferits al camp de concentració de Stutthof, on van morir 22 d'ells. El 25 de novembre de 1941, Dinamarca es va adherir al Pacte anti-Comintern.

Seu del cos de Schalburg a copenhaguen en 1943

El 29 de juny de 1941 Frikorps Danmark (Free Corps Denmark) va ser fundat com un cos de voluntaris danesos per lluitar contra la Unió Soviètica. Frikorps Danmark va ser creat per iniciativa de les SS i el Partit Nacional Socialista dels treballadors de Dinamarca (dnsap) que es va acostar al tinent-coronel C.P. kryssing de l'exèrcit danès poc després que la invasió de l'URSS havia començat. Segons la Llei danesa, no era il·legal unir-se a un exèrcit estranger, però el reclutament actiu en terres daneses era il·legal. Les autoritats alemanyes van rebutjar aquesta llei i van començar a reclutar esforços i finalment 12.000 ciutadans danesos voluntaris per al deure de l'exèrcit alemany dels quals 6.000 van ser aprovats per al servei. [16] després de la guerra, va ser refet il·legal haver servit a l'exèrcit alemany i molts dels soldats recurrents van donar llargues penes de presó. [17]

La producció i el comerç industrial va ser, en part, deguda a la realitat geopolítica i a la necessitat econòmica, redirigida cap a Alemanya. Molts funcionaris del govern van veure ampliat el comerç amb Alemanya com a vital per mantenir l'ordre social a Dinamarca. [18] es temia que l'augment de l' atur i la pobresa pogués comportar disturbis civils que resultaria en una repressió de les autoritats alemanyes. [19] el govern danès i el rei cristià X descoratjar repetidament el sabotatge i va encoratjar a informar sobre el moviment de resistència, una activitat per la qual alguns van ser condemnats a mort després de la guerra. [20][21] l'estructura del sistema d'atur danès significava que els beneficis per desocupació podrien ser negats si els llocs de treball estaven disponibles a Alemanya i aquesta pràctica es va seguir

àmpliament resultant en una mitjana d'uns 20,000 Danes que treballaven a les fàbriques alemanyes a través dels 5 anys de la guerra. [22]

A canvi d'aquestes concessions, el gabinet danès va rebutjar les demandes de la legislació Alemanya per discriminar la minoria jueva de Dinamarca. Les demandes per presentar la pena de mort van ser igualment rebutjat i també ho eren les demandes alemanyes per permetre als tribunals militars alemanys la jurisdicció sobre els ciutadans danesos i exigeix la transferència de les unitats de l'exèrcit danès per a l'ús militar alemany.

Estònia[modifica | Edita la font]
Vegeu també: proves de l' Holocaust a la Unió Soviètica d'Estònia i la Comissió Internacional estoniana per a la investigació de crims contra la humanitat

El centre de reclutament de les Waffen-SS Legió estoniana

Tot i que l' autoadministració estoniana no tenia total llibertat d'acció, va exercir una important mesura d'autonomia, en el marc de la política Alemanya, política, racial i econòmica. Així, els consellers van exercir les seves facultats d'acord amb les lleis i reglaments de la República d'Estònia, però només en la mesura en què aquests no haguessin estat derogats o modificats pel comandament militar alemany. La posició del director era voluntària. L'autonomia de l'autoadministració li va permetre mantenir les estructures policials que cooperaven amb els alemanys en l'arrodoniment i matant jueus i gitanos i en la recerca i assassinat d'estonians considerats com a opositors als ocupants, i finalment va ser incorporat a la policia de seguretat estoniana i SD. També s'estenia a la servei militar obligatori il·legal d'estonians per al treball forçat o per al servei militar sota comandament alemany. [23]

La policia estoniana de seguretat i SD,[24] els 286è, 287è i 288Th batallons de la policia auxiliar estoniana , i 2,5 – 3% de les unitats de milícia d'Estònia (aproximadament entre 1.000 i 1.200 homes) estaven directament involucrades en actes criminals, participant en l'arrodoniment, custodiant o matant de 400 a 1000 persones gitanes i 6.000 jueus en els camps de concentració de la regió de Pskov, Rússia i la Jägala, vaivara, klooga i lagedi camps a Estònia. Custodiat per les formacions esmentades, 15.000 presoners de guerra soviètics van morir a Estònia: alguns a través de l'abandonament i el maltractament i alguns a través de l'execució. [23]

França[modifica | Edita la font]
Articles principals: França Vichy, Milice, Legió de voluntaris francesos contra el bolxevisme, Legió Imperiale, i el Regiment Carlemany

Líder del Mariscal de França Philippe Pétain , la reunió de Hitler a Montoire, el 24 d'octubre de 1940

El centre de reclutament de les Waffen-SS a Calais, al nord de França, fotografiat poc després de l'alliberament pels aliats.

El govern de Vichy, encapçalat pel Mariscal Philippe Pétain i Pierre Laval, va col·laborar activament en l'exterminació dels jueus europeus. També va participar en Porajmos, l'exterminació del poble gitano, i l'exterminació d'altres "indesitgibles". Vichy va obrir una sèrie de camps de concentració a França on va internar jueus, gitanos, homosexuals,

opositors polítics, etc. Dirigida per René Bousquet, la policia francesa va ajudar en la deportació de 76.000 jueus als camps d'extermini. El 1995, el president Jacques Chirac reconeixia oficialment la responsabilitat de l'estat francès per a la deportació de jueus durant la guerra, en particular, les més de 13.000 víctimes el vel'd'HIV Roundup de juliol de 1942, durant el qual Laval decidí, per la seva pròpia voluntat (i sense ser sol·licitat per les autoritats alemanyes ocupant), per deportar nens juntament amb Només 2.500 dels jueus deportats van sobreviure a la guerra. La batalla de marsella 1944 va ser un altre esdeveniment durant el qual la policia francesa va assistir a la Gestapo en una incursió massiva, que incloïa un pla de remodelació urbana que implicava la destrucció d'un barri sencer al popular port vell. Alguns pocs col. laboradors van ser jutjats en la dècada de 1980 per crims contra la humanitat (Paul Touvier, etc.), mentre que Maurice Papon, que s'havia convertit després del prefecte de guerra de la policia de París (una funció en la qual es va il·lustrar durant la massacre de París 1961) va ser condemnat en 1998 per crims contra la humanitat. Havia estat ministre de pressupostos sota la presidència Valéry Giscard d'Estaing. Altres col·laboradors, com Emile Dewoitine, van aconseguir tenir funcions importants després de la guerra (Dewoitine va ser nomenat cap de Aérospatiale, l'empresa que va crear l'avió Concorde). Els debats sobre la col·laboració de l'estat es mantenen, en 2008, molt forts a França.

Els treballadors francesos en bases navals proporcionaven la Kriegsmarine amb una força de treball essencial, donant suport així a l'Alemanya nazi a la batalla de l'Atlàntic. Per 1939, la planificació de la Kriegsmarine havia suposat que tenien temps de construir recursos abans de començar la guerra. Quan França va caure i els ports de Brest, Lorient i St Nazaire es van posar a disposició, hi va haver suficients alemanys per manejar aquestes instal·lacions de reparació i manteniment, de manera que es va fer una gran dependència en la força de treball francesa. Al final de 1940, la Kriegsmarine va demanar 2.700 treballadors qualificats de Wilhemshaven per treballar en bases a la costa atlàntica, però això estava fora d'una plantilla total disponible de només 3.300. Aquesta mateixa petició incloïa 870 homes qualificats en la construcció de maquinària i motor, però només hi havia 725 persones amb aquestes habilitats en Wilhemshaven. Aquest dèficit massiu es va fer amb els treballadors de la drassana naval francesa. Al febrer de 1941, la drassana naval de Brest només tenia 470 treballadors alemanys, en comparació amb 6.349 treballadors francesos. A l'abril de 1941, els treballadors francesos van reemplaçar els tubs de superescalfador defectuosos al Scharnhorst, portant a terme el treball lentament però, segons el parer del capità de Scharnhorst, a un millor estàndard del que es podia obtenir als iardes d'Alemanya. Una avaluació encarregada per Vizeadmiral Walter Matthiae l'octubre de 1942 de l'efecte potencial de la retirada dels treballadors de la drassana francesa (considerat possible després de 32 víctimes mortals franceses en un atac aeri a la base submarina de Lorient) va declarar que totes les reparacions en la flota de superfície cessaria i reparacions d'U-Boat seria tallat per un 30 per cent. L' Almirall Darlan va declarar, el 30 de setembre de 1940, que era inútil declinar les peticions de col·laboració alemanyes. Al setembre de 1942, el contraalmirall Germain Paul Jardel, comandant de l'armada francesa a la zona ocupada, afirmà que "tenim un interès especial perquè els treballadors dels nostres arsenals treballin, i que treballin en els arsenals i no a Alemanya". Des d'un punt de vista pràctic, els treballadors francesos necessitaven ocupació i podien ser reclutats per treballar a Alemanya (com va passar a gairebé mil d'ells). Un petit nombre es va oposar a dur a terme treballs de guerra, però la majoria va ser trobada pels alemanys per ser treballadors disposats i eficients. [25]

Légion des Volontaires lluitava amb l' eix al front rus.

Els voluntaris francesos formaven la Legió de voluntaris francesos contra el bolxevisme (lvf), la Legió Imperiale, l'SS-Sturmbrigade Frankreich i, finalment, el 1945, la 33a Divisió de Granaders de la SS Charlemagne (1a francesa), que va estar entre els defensors finals de Berlín.

Bretanya[modifica | Edita la font]
Article principal: nacionalisme bretó i Segona Guerra Mundial

Nacionalistes bretones com Olier Mordrel i François Debeauvais van tenir vincles amb l'Alemanya nazi a causa de les seves ideologies feixista i nordicistes , lligades a la creença que els bretons eren una "pura" branca celta de la raça ària-nòrdica. A l'esclat de la guerra van abandonar França i van declarar el seu suport a Alemanya. Després de 1940, van tornar i els seus partidaris com Célestin Lainé i Yann Goulet van organitzar les milícies que treballaven en col·laboració amb els alemanys. Lainé i Goulet més tard es van refugiar a Irlanda.

Indoxina francesa[modifica | Edita la font]
El 22 de setembre de 1940, es va signar un acord entre Vichy i el japonès, que va permetre als japonesos a no més de

6.000 tropes a la Indoxina francesa, i mai més de 25.000 que transitien per la Colònia. Els drets van ser donats per tres aeròdroms, amb totes les altres forces japoneses prohibides per entrar a Indoxina sense el consentiment de Vichy. El 29 de juliol, Vichy va signar el tractat de defensa conjunta i de cooperació militar conjunta amb el Japó. Va concedir els vuit aeròdroms japonesos, els va permetre tenir més tropes presents, i utilitzar el sistema financer indoxinès, a canvi d'una fràgil autonomia francesa.

El govern colonial francès s'havia mantingut en gran mesura, ja que el govern de Vichy estava en termes raonablement amistosa amb el Japó. Els japonesos permetien que els francesos posés rebel·lions nacionalistes en 1940.

Les forces d'ocupació japoneses van mantenir la Indoxina francesa sota el domini nominal de la França de Vichy fins al març de 1945, quan l'administració colonial francesa va ser enderrocada, i els japonesos van recolzar l'establiment de l' Imperi de Vietnam, Regne de Kampuchea i Regne de Laos com a Estats de titelles japonesos. Les milícies vietnamites van ser utilitzades per ajudar els japonesos. [26] a Cambodja, l'ex colonial de Cambodja Constabulary se li va permetre continuar la seva existència, tot i que es va reduir a la ineficaç. Un pla per crear una força de voluntaris cambodjans no es va realitzar a causa de la rendició japonesa. [27] a Laos, l'administració local i la excolonial Indigene (guàrdia indígena, una força de policia paramilitar) van ser reformats pel príncep phetsarath que va reemplaçar als seus membres vietnamites amb laotians. [28]

Àfrica del Nord francès[modifica | Edita la font]
Les forces alemanyes de la Wehrmacht al nord d'Àfrica van establir el Kommando Deutsch-Arabische truppen; que comprenia dos batallons de voluntaris àrabs d'origen tunisià, un batalló algerià i un batalló marroquí. Les quatre unitats van fer un total de 3.000 homes; amb quadres alemanys. [cal citació]

Grècia[modifica | Edita la font]

Retrat d'Adolf Hitler al monestir de Konstamonitou a la muntanya Athos, Grècia. Hitler va ser proclamat protector de la muntanya pels habitants després que les unitats de Wehrmacht intervineren en robatoris búlgars amb força letal.

Article principal: estat Helàmic (1941 – 44)

Després de la invasió Alemanya de Grècia, es va posar en marxa un govern de l'estat nazi. Els tres primers ministres de quisling , (Georgios Tsolakoglou, Konstantinos Logothetopoulos i Ioannis RALLIS), cooperaven amb les autoritats de l'eix. Tot i que les seves administracions no assistia directament a les forces d'ocupació, van col·laborar amb les forces alemanyes, creant organitzacions paramilitars "anticomunistes" i "anti-gàngsters", com ara els batallons de seguretat i altres. Els partits nacionalsocialistes grecs, com el Partit Nacionalsocialista grec de Georgios merkouris, l'organització d' espo o les organitzacions obertament antisemita, com la Unió Nacional de Grècia, van ajudar les autoritats alemanyes a combatre la resistència, i a identificar i deportar als jueus grecs. [29] també va ser l'organització Bund, amb el seu líder Aginor giannopoulos, que va entrenar un batalló de voluntaris grecs, que van lluitar amb uniformes alemanys en SS i en brandenburgers. (Unitats especials alemanyes).

Prop de 1000 grecs procedents de Grècia i més de la Unió Soviètica, que aparentment veneren la seva persecució ètnica per part de les autoritats soviètiques, es van unir a les Waffen-SS, majoritàriament en divisions d'Ucraïna. Un cas especial va ser el de l'infame d'Ucraïna-grec Sevastianos Foulidis, un anticomunista fanàtic que havia estat reclutat per l' Abwehr tan aviat com 1938 i es va convertir en un funcionari de la Wehrmacht, amb una àmplia acció en intel·ligència i agitació en el front oriental. [30]

Veure també: Cham albanès col·laboració amb l'eix

Durant l'ocupació de l'eix, un nombre de Cham Albanians va establir la seva pròpia administració i milícia a Thesprotia, Grècia, subordinat a la resistència Balli kombëtar organització, i va col·laborar activament primer amb l'italià i, posteriorment, les forces d'ocupació alemanyes, cometent una sèrie d'atrocitats. [31] en un incident, el 29 de setembre de 1943, Nuri i mazzar Dino, líders paramilitars albanesos, van instigar l'execució massiva de tots els funcionaris grecs i notables de paramythia. [32]

British Hong Kong[modifica | Edita la font]

Hong Kong va ser una colònia de la Corona britànica abans de la seva ocupació pels japonesos. Durant el govern japonès, els antics membres de la policia de Hong Kong inclosos els indis i xinesos van ser reclutats en una policia reformada anomenada kempeitai amb uniformesnous. [33]

Índia[modifica | Edita la font]
Articles principals: exèrcit nacional indi i Legió indische

Tropes de la Legió Freies Indien, França, 1944 de febrer.

La Legió Freies Indien, o Indische Freiwilligen Infanterie Regiment 950 (també coneguda com la Indische Freiwilligen-Legion der Waffen-SS) va ser creada l'agost de 1942, principalment de soldats indis desafectats de l' exèrcit indi britànic, capturats per l' eix al nord d' Àfrica. Molts, si no la majoria, dels voluntaris indis que van canviar de bàndol per lluitar amb l'exèrcit alemany i contra els britànics eren partidaris fortament nacionalistes dels exiliats, anti-britànics, expresident del Congrés Nacional indi, Netaji (el líder) Subhas Chandra Bose. El Reial exèrcit italià formà una unitat similar de presoners de guerra indis, el Battaglione Azad hindoustan. Un estat sobirà i autonòmic de suport japonès — l' Azad Hind (Free India)— també es va establir amb l' exèrcit nacional indi com la seva força militar. ' (Vegeu també Legió tigre.)

Indonèsia[modifica | Edita la font]
Article principal: ocupació japonesa d'Indonèsia

Entre els indonesis rebre els honors imperials japonesos de Hirohito al novembre de 1943 van ser Sukarno i Mohammad Hatta. Sukarno va reclutar activament i organitzar el treball indonesi romusha forçat. [34] van succeir respectivament per convertir-se en el president fundador de la República d'Indonèsia i vicepresident de la República d'Indonèsia l'agost de 1945.

Letònia[modifica | Edita la font]

La policia auxiliar de Letònia va reunir un grup de jueus, Liep?ja, 1941 de juliol.

En els dies previs a la captura de Riga per les forces alemanyes, les deportacions i assassinats de letons per l' NKVD soviètics havien assolit el seu bec. [35] aquells que l'NKVD no podia deportar en el temps abans de l'arribada dels alemanys van ser afusellats a la presó central. [35] les instruccions de RSHAper als seus agents per desencadenar els pogroms van caure sobre un terreny fèrtil. [35] després de l'entrada d' einsatzkommando 1a i part de einsatzkommando 2 a la capital letona[36] el contacte entre Viktors Arajs i Einsatzgruppe a, Walter stahlecker , es va establir l' 1 de juliol. Stahlecker va instruir arajs en aquest mateix dia per a establir una unitat Comando que va obtenir un nom oficial de la policia de seguretat auxiliar de Letònia o d' arajs Comando. [37] el grup estava format per estudiants i ex-oficials d'orientació extrema dreta; tots els membres d'aquest grup eren voluntaris, i lliures per sortir en qualsevol moment. [37] l'endemà, el 2 de juliol, arajs va aprendre de stahlecker durant una conferència que el Comando d'arajs va haver de desencadenar un pogrom que semblava espontani[35] i aquests trastorns com el pogrom havien de trencar abans que les autoritats d'ocupació alemanyes fossin establertes adequadament. [38]

Els Einsatzkommando influenciaren[39] les torbs dels antics membres de p?rkonkrusts i altres grups extrems de dreta van començar les detencions massives, saqueig i assassinats de jueus a Riga, el que va conduir a la mort d'entre 300 i 400 jueus. Assassinats va continuar sota la supervisió de l' SS Brigadeführer Walter stahlecker i va acabar quan més de 2.700 jueus havien estat assassinats. [35][38] les activitats de l'einsatzkommando van ser limitades després de l'establiment complet de l'autoritat d'ocupació Alemanya, després de la qual cosa les SS feien ús d'unitats selectes de reclut nadius. [36] el general alemany Wilhelm ullersperger i voldemar Weiss, un conegut nacionalista letó, va apel·lar a la població a través d'una adreça de ràdio per atacar els "enemics interns". Durant els pròxims mesos, les activitats de

la policia auxiliar de seguretat de Letònia es van centrar principalment en matar jueus, comunistes i ailladament de l'Exèrcit Roig a Letònia, així com a la veïna Bielorússia. [37] el grup només va assassinar gairebé la meitat de la població jueva de Letònia,[40] sobre els 26.000 jueus, principalment el novembre i el desembre del 1941. [41]

La creació de l'Arajs Kommando va ser "un dels invents més significatius de l'Holocaust primerenc",[40] que va marcar una transició dels pogroms organitzats per l'alemany a l'assassinat sistemàtic de jueus de voluntaris locals (antics oficials de l'exèrcit, policies, estudiants, aizargi). [38] això va ajudar a resoldre un problema crònic amb l'escassetat de personal alemany, i va proporcionar als alemanys alleugeriment de l'estrès psicològic de rutinàriament assassinar civils. [38] a la tardor de 1941, les SS van desplegar batallons de la policia de Letònia a Leningrad, on es van consolidar com a segona Brigada de voluntarisde les SS de Letònia. [42] en 1943, aquesta Brigada, que més tard es convertiria en la divisió de voluntaris SS de Letònia del segle XIX, es va consolidar amb la divisió de voluntaris SS de Letònia de quinze anys per convertir-se en la Legió letona. [42] encara que formalment la Legió letona (Schutzmannschaft o schuma) era un voluntari de la formació militar Waffen SS ; va ser voluntari només pel seu nom, perquè aproximadament el 80-85% del personal va ser reclutat a la Legió. [43]

Lituània[modifica | Edita la font]

Policia de l' LSP lituà amb presoners jueus, Vilnius, 1941

Abans de la invasió alemanya, alguns dirigents de Lituània i a l'exili creien que Alemanya concediria l'autonomia del país al llarg de la línia de l'estatus del Protectoratd'Eslovàquia. La intel·ligència Alemanya Abwehr creia que tenia el control del front activista lituà, una organització Pro-Alemanya amb seu a l'Ambaixada de Lituània a Berlín. [cal citació] Els nazis alemanys permetien als lituans formar el govern provisional, però no ho reconeixia diplomàticament i no permetia a l'ambaixador lituà Kazys škirpa convertir-se en el primer ministre. Una vegada que el domini militar alemany a Lituània va ser substituït per una autoritat civil Alemanya, el govern provisional va ser desmantellat.

Unitats deshonestos organitzades per Algirdas klimaitis i supervisades per l' SS Brigadeführer Walter stahlecker va començar pogroms a Kaunas i als voltants el 25 de juny de 1941. [44][45] els col·laboradors lituans es van involucrar en els assassinats de centenars de milers de jueus, polonesos i gitanos. [46][47][48] l'erudit nord-americà saulius sužied?lis apunta a l'atmosfera cada vegada més antisemita que ennuvolava la societat lituana, i la presència de laf emigrats antisemita que "necessitava poc d'influències estrangeres". [49] en general, conclou que la col·laboració lituana va ser "una ajuda significativa en la faciliació de totes les fases del programa genocida... [i que] l'administració local va contribuir, de vegades amb zel, a la destrucció del Call lituà ". [50] en altres llocs, sužied?lis també ha subratllat que el "lideratge moral i polític de Lituània ha fallat en 1941, i que milers de lituans participaven en l'Holocaust",[51] encara que advertia que, "[u] ntil reforça amb per comptes fiables que proporcionen temps, lloc i com a mínim un nombre aproximat de víctimes, declaracions de pogroms a gran escala abans que l'adveniment de les forces alemanyes s'hagi de tractar amb precaució". [52]

El 1941, va ser creat la policia de seguretat lituana (Lietuvos saugumo policija), subordinada a la policia de seguretat de l'Alemanya nazi i a la policia criminal de l'Alemanya nazi. [53] dels 26 batallons de policia local formats, 10 estaven involucrats en l'exterminació sistemàtica de jueus coneguts com l'Holocaust. L' especial SD i l'equip de policia de seguretat alemany a Vílnius van matar desenes de milers de jueus i polonesos ètnics a Paneriai (veure ponary massacre) i altres llocs. [53] a Minsk, el 2n batalló va disparar uns 9.000 presoners de guerra soviètics, a slutsk massacrada a 5.000 jueus. Al març de 1942 a Polònia, el 2n Batalló lituà va dur a terme guàrdies en el campament d'extermini de Majdanek . [54] al juliol de 1942, el 2n Batalló va participar en la deportació de jueus del gueto de Varsòvia al camp de la mort de Treblinka . [55] a l'agost-octubre de 1942, els batallons de la policia formats per lituans estaven a Ucraïna: el 3r a Molodechno, el 4t a Donetsk, el 7è-? a Vinnitsa, l' 11è a Korosten, el 16è a Dnepropetrovsk, el 254th a Poltava i el 255è a mogilyov (Bielorússia). [56] un dels batallons també s'utilitzava per enderrocar l' aixecament del gueto de Varsòvia el 1943. [54]

Força de defensa territorial lituana[modifica | Edita la font]
Article principal: força de defensa territorial lituana

La força de defensa territorial lituana, composta per voluntaris, es va formar el 1944. El seu lideratge era lituà, mentre que els braços eren proporcionats pels alemanys. El propòsit de la força de defensa territorial lituana va ser defensar

Lituània contra l'apropament de l'Exèrcit soviètic i defensar la població civil en el territori de Lituània forma accions per partisans. A la pràctica, es dedicava principalment a suprimir la població polonesa i a la resistència polonesa; el LTDF es va dissoldre després que va ser ordenat per actuar sota el comandament de l'alemany directe. [57] poc abans de la seva desmantellament, el ltdf va patir una derrota important contra els partisans polonesos a la batalla de Murowana oszmianka. [54]

La participació de la població local va ser un factor clau en l 'Holocaust a la Lituània ocupada pels nazis[58] que va resultar en la destrucció total de jueus lituans[a] vivint en els territoris lituans controlats pels nazis , que, a partir del 17 de juliol de 1941, es convertien en el generalbezirk litauen de reichskommissariat Ostland. Fora d'aproximadament 210.000[59] jueus, (208.000 segons les dades estadístiques de pre-guerra lituanes)[60] un 195000 estimat – 196000 morir abans del final de la Segona Guerra Mundial (les estimacions més amples de vegades es publiquen); més de juny a desembre de 1941. [59][61] els esdeveniments que van tenir lloc a les regions occidentals de la URSS van ocupar l' Alemanya nazi en les primeres setmanes després de la invasió alemanya (incloent Lituània – veure mapa) va marcar la forta intensificació de l'Holocaust. [62][63][64]

Luxemburg[modifica | Edita la font]
Article principal: col·laboració luxemburguesa amb l'Alemanya nazi

Luxemburg va ser envaïda per l'Alemanya Nazi el 1940 de maig i va romandre sota ocupació Alemanya fins a principis de 1945. Inicialment, el país es regeix com una regió distinta com els alemanys es preparaven per assimilar la seva població germànica a la pròpia Alemanya. El Volksdeutsche Bewegung (VDB) va ser fundat a Luxemburg el 1941 sota el lideratge de Damian kratzenberg, un professor alemany a l'Ateneu de Luxemburg. [65] pretenia encoratjar la població cap a una posició Pro-Alemanya, abans de l'annexació absoluta, utilitzant l'eslògan Heim ins Reich. A l'agost de 1942, Luxemburg va ser annexat i es va convertir en una regió de l'Alemanya nazi, el que significa que els luxemburguesos van rebre les mateixes obligacions legals que els ciutadans alemanys. Els homes luxemburguès van ser reclutats en l'exèrcit alemany.

Malàisia britànica[modifica | Edita la font]
Els invasors japonesos van reorganitzar l'ex policia colonial britànica, i van crear una nova policia auxiliar. Més tard es van crear un exèrcit de voluntaris malai de 2000 homes forts i un cos de voluntaris a temps parcial. Els residents locals també es van animar a unir-se a l'exèrcit japonès com "Heiho" auxiliar. També hi havia un cos de protecció ferroviària. [66]

Mònaco[modifica | Edita la font]
Durant l'ocupació nazi de Mònaco, la policia de Mònaco va detenir i va lliurar 42 refugiats jueus centrals d'Europa als nazis alhora que protegien els propis jueus de Mònaco. [67]

Països Baixos[modifica | Edita la font]
Article principal: Nederlandsche SS

Més informació: Categoria: col·laboradors holandesos amb l'Alemanya nazi

SS Reclutar cartell per als Països Baixos, instant als holandesos a "unir-se a la lluita contra el bolxevisme"

Els alemanys van reformar la policia holandesa abans de la guerra i van establir una nova policia comunitària, que va ajudar els alemanys a combatre la resistència i deportar jueus. Els neerlandesos del partit nazi tenien les seves pròpies unitats de milicians, els membres de la qual van ser transferits a altres paramilitars com el Landstorm dels Països Baixos o el Commando de control. Un petit nombre de persones va ajudar en gran mesura l'alemany en la seva caça de jueus, incloent alguns policies i la columna Henneicke. Una gran part d'ells eren membres del moviment Nacionalsocialista als Països Baixos. [68] la columna per si sola ja era responsable de la detenció d'uns 900 jueus. [69]

Diversos milers de voluntaris holandesos es van unir a unitats alemanyes. Entre ells:

l' 11a divisió de voluntariat de les SS de Nordland (creada el 1943 de febrer). La divisió va participar en la lluita contra l'Exèrcit soviètic i va ser aixafat a la batalla de Berlín l'abril-maig de 1945.
la 5a Divisió de Panzergrenadier. Va participar en diverses batalles importants al front oriental.
La Legió SS-Freiwilligen Niederlande, tripulada per voluntaris holandesos i oficials alemanys, va lluitar contra l'Exèrcit soviètic des de 1941. El desembre de 1943, va guanyar estatus de brigada després de lluitar al front al voltant de Leningrad. Va ser a Leningrad que el primer voluntari europeu, un holandès, va guanyar la creu de cavaller de la Creu de ferro: Gerardus mooyman. El desembre de 1944, es va transformar en el 23è voluntari de la divisió Panzergrenadier i va lluitar a Courland i Pomerània. [6] va trobar el seu final escampat per tot Alemanya. 49. SS-Freiwilligen-Panzergrenadier-Regiment "de Ruyter" va lluitar a l'Oder i es va rendir el 3 de maig de 1945 als nord-americans. 48. SS-Freiwilligen-Panzergrenadier-Regiment "general Seyffardt" no obstant això es va dividir en dos grups. El primer d'ells va lluitar amb Kampfgruppe Vieweger i va ser baix en els combats a prop de Halbe. Els pocs supervivents van ser capturats pels soviètics. L'altra meitat de "general Seyffart" va lluitar amb Korpsgruppe Tettau i es va rendir als aliats occidentals.

Durant la guerra, l'actor i cantant Johannes Heesters va fer la seva carrera a l'Alemanya nazi, i va tenir amistat amb els nazis d'alt rang, com Joseph Goebbels i viure en cases robades de jueus rics. [70]

Noruega[modifica | Edita la font]

Vidkun Quisling i Jonas Lie inspeccionen la Legió Noruega

A Noruega, el govern nacional, encapçalat per Vidkun quisling, va ser instal·lat pels alemanys com a règim titella durant l'ocupació, mentre que el rei Haakon VII i el govern noruec elegit legalment van fugir a l'exili. Quisling va encoratjar els noruecs a ser voluntari per al servei a les Waffen-SS, va col·laborar en la deportació de jueus, i va ser responsable de les execucions dels membres del moviment de resistència noruec.

Sobre 45.000 col. laboradors noruecs es van unir al partit feixista Nasjonal samling (Unió nacional), sobre 8.500 que es va allistar a l'organització paramilitar col·laboracionista hirden. Sobre 15.000 els noruecs es van oferir voluntàriament per combatre el deure al costat nazi amb 6.000 unir-se a les SS germànics. A més, les unitats policials noruegues com la Statspolitiet van ajudar a arrestar molts dels jueus de Noruega. Tots, però 23 dels 742 jueus deportats als camps de concentració i els camps de la mort seria assassinat o morir abans del final de la guerra. Knut Rød l'oficial de policia noruec més responsable de la detenció, la detenció i la transferència d'homes jueus , dones i nens a les tropes de SS al port d' Oslo més tard va ser absolt en dos assaigs altament publicitat durant la purga legal a Noruega després de la Segona Guerra Mundial que segueixen sent controvertits en l'actualitat. [71]

El nasjonal samling tenia molt poc suport entre la població engenerali Noruega era un dels pocs països on la resistència durant la Segona Guerra Mundial es va estendre abans del punt d'inflexió de la guerra el 1942/43. [cal citació] Després de la guerra, Quisling i alguns altres col·laboradors van ser empresonats, mulats o executats. El nom de quisling s'ha convertit en un epònim internacional per a traïdor.

Filipines[modifica | Edita la font]
La Segona República de Filipines era un estat titella establert per les forces japoneses d'invasió. L'estat titella es va basar en l'oficina reformada de Constabulary[72] i la milícia makapili a la policia del país ocupat i lluitar contra el moviment de resistència local i les tropes regulars de l'exèrcit de la Commonwealth de Filipines. El president de la República, José P. Laurel, tenia la seva pròpia unitat de Guàrdia presidencial que eren reclutats des de les files del govern col·laboracionista. Quan els nord-americans estaven tancant a les Filipines en 1944, els japonesos van començar a reclutar filipins per augmentar les seves pèrdues. La majoria dels recluts filipins servien a l' Exèrcit Imperial Japonès i van lluitar activament fins a la rendició del Japó. Després de la guerra, els membres de "Makapili" i altres col·laboradors civils van ser sotmesos a un tractament sever tant pel govern de Filipines com per civils simpatitzants amb la causa aliada. Això va ser degut a la seva implicació Pro-eix i accions que van portar a la captura, tortura i execució de molts filipins. [73]

Polònia[modifica | Edita la font]
Article principal: col·laboració en la Polònia ocupada pels alemanys

Cartell de resistència polonesa anunciant l'execució de diversos col·laboradors polonesos i xanters (szmalcowniks), setembre 1943

A diferència de la situació en altres països europeus ocupats pels alemanys, on els alemanys instal·laren autoritats col·laboracionistes, a Polònia ocupada no hi havia cap govern de titelles. [74][75][76][77][78][79] Polònia com a política mai es va rendir als alemanys, en lloc d'evacuar el seu govern i les seves forces armades a través de Romania i Hongria i per mar a França aliada i Gran Bretanya,[80] mentre que el territori polonès ocupat per Alemanya va ser annexat directament per l'Alemanya nazi o posat sota l'administració Alemanya com el govern general. [81]

Poc després de la invasió alemanya de Polònia, les autoritats nazis van ordenar la mobilització dels funcionaris polonesos de preguerra i la policia polonesa (la policia blava), que es van veure obligats, sota pena de mort, a treballar per les autoritats d'ocupació alemanyes. [82] la principal tasca dels funcionaris era executar el dia a dia de l'administració dels territoris ocupats; i de la policia blava, per actuar com una força policial regular que tracta les activitats delictives . Els alemanys també utilitzaven la policia blava per combatre contraban i resistència i per arrodonir (?apanka) civils fortuïts per a treball forçat i per detenir jueus (en alemany, judenjagd, "jueus de cacera"). [83] mentre que molts funcionaris i policies van seguir les ordres alemanyes, alguns van actuar com a agents per a la resistència polonesa. [84][85]

Els tribunals especials de l'estat en temps de la guerra polonèsvan investigar 17.000 polonesos que van col·laborar amb els alemanys; al voltant de 3.500 van ser condemnats a mort. [77][86] alguns dels col·laboradors – szmalcowniks – xantatge jueus i els seus rescatadors polonesos i assistien als alemanys com a informadors, convertint-se en jueus i polonesos que els amagaven, i informant sobre la resistència polonesa. [87]

Molts ciutadans polonesos de preguerra d'ascendència Alemanya es van declarar voluntàriament Volksdeutsche (''alemanys ètnics''), i alguns d'ells van cometre atrocitats contra la població polonesa i van organitzar un saqueig de la propietat a gran escala. [88][89]

Els alemanys estableixen òrgans rectors de les comunitats jueves i guetos - judenräte (consells jueus) que van servir com a intermediaris autoritzant per a la gestió de les comunitats i guetos jueus; i la policia jueva del gueto (Jüdischer Ordnungsdienst), que funcionava com a forces auxiliars de policia encarregades de mantenir l'ordre i la lluita contra la delinqüència. [90] els alemanys utilitzaven els judenrats per registrar jueus per a la deportació a ghettos; [91] i la policia del gueto jueu, per pertorbar la resistència jueva als guetos i per facilitar la deportació de jueus als camps de concentració alemanys. [90] a més, grups de col·laboracionistes jueus com ?agiew i el grup 13 treballaven directament per a la GestapoAlemanya, informant sobre els esforços de resistència polonesos per salvar jueus. [92][93]

Timor portuguès[modifica | Edita la font]
Portugal va ser neutral durant la guerra, però la seva colònia Timor va ser ocupada pels japonesos. Els milicians locals es van organitzar en columnes negres per ajudar els aliats de combat de les forces japoneses. [94]

La Somalilàndia britànica[modifica | Edita la font]
Durant la conquesta italiana de la Somàlia Britànica, alguns somalis es presentà voluntari per lluitar al costat de la Itàlia feixista, en contrast amb la majoria de somalis, que es presentà voluntari per lluitar pels aliats. [95]

Unió Soviètica[modifica | Edita la font]
1939 – 1941[modifica | Edita la font]

Unió de la Wehrmacht i la desfilada de l' Exèrcit Roig a Brest al final de la invasió de Polònia. Centre: El general. Dreta: Brig. Semyon krivoshein.

Durant la invasió alemanya de Polònia i Europa occidental (1939 – 1941) la Unió Soviètica va presentar una postura amistosa cap a Alemanya amb el Pacte Molotov-Ribbentrop, una desfilada militar conjunta, una sèrie d' acords

comercials alemanys-soviètics i la cooperació de l'NKVD i la Gestapo en la supressió de la resistència als territoris ocupats.

Després de 1941[modifica | Edita la font]

"Estic vivint amb una família Alemanya, i és meravellós." Cartell de reclutament alemany per al programa de treballadors de l'est, distribuït en territoris soviètics ocupats a Alemanya

Després de l' operació Barbarossa Alemanya ocupava grans àrees de la Unió Sovièticaoccidental, parts de les quals van romandre sota control alemany fins a finals de 1944. Els col·laboradors soviètics incloïen nombrosos russos, ucraïnesos i membres d'altres grups ètnics que habitaven l'URSS. Les Waffen-SS reclutats de moltes nacionalitats que vivien a la Unió Soviètica i el govern alemany intentaven inscriure els ciutadans soviètics voluntàriament per al programa OST-Arbeiter o treballador de l'est; Originalment aquest esforç va funcionar bé, però la notícia de les terribles condicions que es van enfrontar van assecar el flux de nous voluntaris i el programa es va convertir en forçosa. [96]

Àsia central[modifica | Edita la font]
Vegeu també: Ostlegionen i Turkic, caucàsic, cosac, i crimean col·laboracionisme amb les potències de l'eix

Voluntaris de les tropes de freiwillige de la Legió Turquestan a França, 1943

Tot i que els pobles turques havien estat percebuts inicialment com a "racialment inferiors" pels nazis, aquesta actitud ja va canviar oficialment a la tardor 1941, quan, en vista de les dificultats enfrontats en la seva invasió de la Unió Soviètica, els nazis van intentar aprofitar el sentiment anti-rus dels pobles turcs a la Unió Soviètica per guanyar-se polítiques. La primera Legió Turquestan va ser mobilitzada al maig de 1942.

Els batallons de l'est continguts entre 275.000 i 350.000 "musulmans i caucàsiques" voluntaris i conscripcions. [97]

Rússia[modifica | Edita la font]
Articles principals: col·laboracionisme rus amb les potències de l'eix, exèrcit rusd'alliberament, moviment d' alliberament rus, Lokot Republic, S.S. sturmbrigade R.O.N.A., i Russian Corps

Comandants de l'exèrcit d' alliberament nacional rus, que van cometre molts crims de guerra durant la revolta de Varsòvia, el 1944 d'agost. Van ser penjats a la Unió Soviètica en 1946.

Els russos nazis amb Poa (exèrcit d'alliberament rus) pegats d'espatlla, 1944

A Rússia pròpiament, els russos ètnics podien governar la República Lokot, un sector autònom de la Rússia ocupada

pels nazis. Es van formar grups militars sota el comandament nazi, com el famós S.S. Sturmbrigade R.O.N.A., infame a causa de la seva participació en les atrocitats de Bielorússia i Polònia, i la 30Ena divisió de GRANADERS de la SS (2n rus). [98]

Els russos ètnics també es van allistar en grans quantitats a les nombroses unitats de policia auxiliar alemanyes. Els civils locals i presoners de guerrarussos, així com els desertors de l' Exèrcit Roig van ser encoratjats a unir-se a la Wehrmacht com "hilfswillige". Alguns d'ells també van servir en els anomenats batallons OST que, en particular, van defensar la costa francesa en contra de la invasió aliada prevista.

El cos de cavalleria voluntària de Kalmykian era una unitat d'uns 5.000 voluntaris mongols de kalmyk que van optar per unir-se a la Wehrmacht en 1942 en lloc de romandre en Kalmykia com l'exèrcit alemany es va retirar davant l' Exèrcit Roig.

Al maig de 1943, el general alemany Helmuth von Pannwitz va rebre l'autorització per crear una divisió cosac que consistia en dues brigades principalment de cosacs Don i Kuban, inclosos els antics comandants de l' exèrcit blanc , com Pyotr krasnov i Andrei shkuro. Tanmateix, la divisió no va ser enviada per lluitar contra l'Exèrcit Roig, però va ser ordenat, al setembre de 1943, per procedir a Iugoslàvia i lluitar contra els partisansde Josip Broz Tito. L'estiu de 1944, les dues brigades van ser millorats per convertir-se en la 1a Divisió de cavalleria cossack i la 2a Divisió de cavalleria cosac. Des del començament de la 1945, aquestes divisions es van combinar per convertir-se en Xvth SS Cossack cos de cavalleria.

Les forces russes pro-alemanyes també incloïen l'exèrcit d' alliberament rus anticomunista (Roa, rus: Poa: ??????? ???????????????? ?????), que va veure l'acció com a part de la Wehrmacht. L' 1 de maig de 1945, però, ROA es va girar contra les SS i va lluitar al costat dels insurgents txecs durant l' aixecament de Praga.

La 6a unitat d'exèrcit de la Wehrmacht sota Paulus, que participà en la batalla de Stalingrad, tenia més de 50.000 auxiliars russos Units a les seves divisions de línia davantera, representant més d'una quarta part de la seva fortalesa. [99]

Un d'onze Hiwis russos del camp Novo-Alexandrovsk que van ser reclutats pels alemanys a finals de novembre va recordar al seu interrogador de l'NKVD "els russos de l'exèrcit alemany es poden dividir en tres categories. En primer lloc, els soldats es van mobilitzar per les tropes alemanyes, anomenades seccions cosac, que són adjuntes a divisions alemanyes. En segon lloc, Hilfswillige format per gent local [russos] o presoners russos que es van fer voluntaris, o aquells soldats de l'Exèrcit Roig que deserta per unir-se als alemanys. Aquesta categoria porta l'uniforme alemany complet, amb les seves pròpies files i insígnies. Mengen com a soldats alemanys i s'uneixen als regiments alemanys. En tercer lloc, hi ha presoners russos que fan els treballs bruts, cuines, estables, etcètera. Aquestes tres categories són tractades de diferents maneres ". [100]

El cap de la direcció política de l'Exèrcit Roig Aleksandr Scherbakov va ser informat que "en algunes parts del front s'han fet casos d'antics russos que van posar l'uniforme de l'Exèrcit Roig i penetrar en les nostres posicions amb el propòsit de reconeixement i d'aprofitar els presoners oficials i soldat per interrogatoris". El nombre de russos que van ser acusats de col·laborar amb els alemanys va portar a la creació del terme'antic rus'que es va utilitzar per Sentencia a centenars de milers de col·laboradors russos. [100]

El 22 de juny de 1943 es va acollir i rebre positivament a Pskov una desfilada de les forces de col·laboracionistes de la Wehrmacht i Rússia. L'entrada dels alemanys a Pskov va ser etiquetada com a "dia de l'alliberament" i la bandera russa tricolor va ser inclosa en la desfilada inspirant "escenes de patriotisme en moviment. [101]

Un emigrant rus i un Boris nacionalista a Smyslovksy, comandà el batalló oriental de la Unió militar russa amb seu a Varsòvia, i el juliol del 1941 formà un batalló de formació de l'Abwehr, per a l'antipartidista i el partit de la guerra al nord de Wehrmact. Al desembre, havia reclutat més de 10.000 russos en 12 batallons de reconeixement, unificats en DIV-russos especials (Sonderivsion R). [102]

Al març de 1942, Smyslovsky va formar l'Agència contra la intel·ligència especial HQ-russa (Sonderstab R) a Varsòvia, amb el coronel Mikhail M. Shapovalov controlant 1000 agents en despreniment a Pskov. L'exèrcit encapçalat per Boris a Smyslovsky fou finalment elevat a l'Estatut d'un exèrcit aliat independent conegut com el 1r exèrcit nacional rus. El 3 de maig de 1945, les restes de l'exèrcit es van retirar a Lichtenstein, que havien lluitat directament en la guerra. [103]

Ucraïna[modifica | Edita la font]
Article principal: col·laboracionisme ucraïnès amb les potències de l'eix

"Hitler, el Liberator", en ucraïnès-cartell propagandístic alemany, desembre 1942

Policies alemanys ("orpo"), col·laboracionistes ucraïnesos tropes schutzmannschaft , desembre 1942

Personal ucraïnès nazi, 1943

Abans de la Segona Guerra Mundial, el territori de l'actual Ucraïna es dividia principalment entre la RSS d' Ucraïna de la Unió Soviètica i la Segona República polonesa. Les regions més petites formaven part de Romania i Hongria. Només la Unió Soviètica reconeixia l'autonomia ucraïnesa, i un gran nombre d'ucraïnesos, particularment d'Orient, lluitaven a l' Exèrcit Roig.

L'impacte negatiu de les polítiques soviètiques implementades en la dècada de 1930 encara era fresc en la memòria dels ucraïnesos. Aquests incloïen l' Holodomor de 1933, el gran terror, la persecució dels intel·lectuals durant la Gran Purga de 1937 – 38, la massacre dels intel·lectuals ucraïnesos després de l'annexió d' Ucraïna occidental des de Polònia en 1939, la introducció i implementació de la col·lectivització.

Com a resultat, la població de pobles sencers, ciutats i llogarets va saludar als alemanys com a liberadors, el que ajuda a explicar el ràpid progrés sense precedents de les forces alemanyes en l'ocupació d'Ucraïna.

Fins i tot abans de la invasió alemanya, els batallons Nachtigall i Roland van ser establerts i entrenats com batallons ucraïnesos de la Wehrmacht, i van formar part de la primera força invasora.

Amb el canvi de règim, els ucraïnesos ètnics van ser permesos i encoratjats a treballar en llocs administratius amb la policia auxiliar, correus i altres estructures governamentals, prenent el lloc dels russos i jueus. [cal citació]

Durant el període d'ocupació, el diari ucraïnès controlat per nazis Volhyn va escriure que "l'element que es va establir a les nostres ciutats (jueus)... ha de desaparèixer completament de les nostres ciutats. El problema jueu ja està en procés de ser resolt. [104]

Hi ha evidència d'una mica de participació ucraïnesa en l' Holocaust. [105] la policia auxiliar de Kíev va participar en l'arrodoniment de jueus que van ser dirigits a la massacre de Babi Yar .

Els ucraïnesos van participar en l'aixafament de la revolta Ghetto de Varsòvia de 1943[106] i l'aixecament de 1944 de Varsòvia , on una força mixta de tropes de les SS alemanyes, russos, cosacs, azeris i ucraïnesos, recolzats per les unitats regulars de l'exèrcit alemany-van matar fins a 40.000 civils. [107][108]

Insígnia de l'exèrcit d'alliberament d' Ucraïna

Les forces col·laboracionistes ucraïneses estaven compostes per un nombre estimat de 180.000 voluntaris que servien amb unitats disperses per tot Europa. [109]

Jurament d'alliberament d' Ucraïna a Adolf Hitler

L'exèrcit d'alliberament ucraïnès (ucraïnès: ?????????? ????????? ???????, ukrayin'ke Vyzvol'ne viysu'Ko, UVV) va ser format per l' exèrcit alemany el 1943 per recollir les unitats de voluntaris ucraïneses que van néixer durant la Segona Guerra Mundial. Va ser composta per l'ex ucraïnès Hiwis, Ostbataillonen, i altres presoners de guerra soviètics (POWs) o voluntaris.

Encapçalada pel general ucraïnès Mykhailo Omelianovych-Pavlenko, la unitat va créixer fins a la grandària de 50.000 per 1944 i va arribar a tenir una 80.000 cap al final de la guerra. [110] l'exèrcit comprenia una col·lecció d'unitats disperses per tot Europa. A l'abril de 1945, les restes de l'UVV es van unir a l' exèrcit nacional ucraïnès, comandats pel general Pavlo Shandruk.

El 18 de setembre de 1941 a Zhytomyr, 3.145 jueus van ser assassinats amb l'ajuda de la milícia del poble ucraïnès (informe operatiu 106). A Korosten, la milícia ucraïnesa va arrodonir 238 jueus per la liquidació (informe operatiu 80) i va dur a terme els assassinats per si mateixos – similar a sokal, on el 30 de juny de 1941 van detenir i executar 183 jueus. De vegades, l'assistència va ser més activa. [111] informe operatiu 88 informa que el 6 de setembre de 1941, per exemple, 1.107 els adults jueus van ser disparats per les forces alemanyes mentre que la unitat de Milícia ucraïnesa els va ajudar a liquidar 561 nens i joves jueus. [112]

El 28 d'abril de 1943, el comandament alemany anuncià l'establiment de les SS-Freiwilligen-Schützen-divisió "Galizien". [113] s'ha comptabilitzat que aproximadament 83.000 persones es van oferir com a servei a la divisió. [114] la divisió va ser utilitzada en operacions antipartidista a Polònia, Txecoslovàquia i Iugoslàvia, i en la lluita contra les forces soviètiques durant l' ofensiva de Brody i l' ofensiva de Viena. Els que van sobreviure es van rendir als aliats i la majoria van emigrar a l'oest, principalment Anglaterra, Austràlia i Canadà.

Bielorússia[modifica | Edita la font]
Articles principals: col·laboracionisme bielorús amb les potències de l'eix i Rada central bielorussa

A Bielorússia sota ocupació Alemanya, els polítics locals independentistes intentaven utilitzar els nazis amb l'objectiu de restablir un estat bielorús independent. Un cos representatiu de bielorús – el Consell central de bielorús – va ser creat sota el control alemany el 1943, però no va rebre cap poder real de l'administració Alemanya i es va concentrar principalment en la gestió de temes socials i l'educació. Les unitats militars nacionals de bielorús (la defensa de la llar bielorussa) només van ser creades uns mesos abans del final de l'ocupació Alemanya.

Alguns col·laboradors de bielorús van participar en diverses massacres de jueus i habitants Bielorusos, però la majoria d'aquestes massacres havien de ser portades a terme pels col·laboradors Bàltics i ucraïnesos a causa d'una petita disposició dels bielorussos a participar.

Molts dels col·laboradors bielorús es van retirar amb les forces alemanyes arran de l'avanç de l' Exèrcit Roig . Al gener de 1945, el 30È divisió de Granaders de les SS (1a Belarussian) es va formar a partir de restes d'unitats militars bielorús. La divisió va participar en un petit nombre de combats a França, però va demostrar una deslleialtat activa als nazis i va veure la deserció massiva.

Caucas[modifica | Edita la font]
Articles principals: Legió armenische, Legió aserbaidschanische, i Legió georgische (1941 – 45)

Legió Aserbaidschanische en equip de combat. La unitat va ajudar a suprimir la revolta de Varsòvia, el 1944 d'agost

Soldats armenis

Les forces ètniques Armènia, georgiana, turca i caucàsica desplegades pels nazis van consistir principalment de presoners de guerra de l'Exèrcit Roig soviètics acoblats a legions malaltes. Entre aquests batallons es trobaven 18.000 armenis, 13.000 Azerbaidjan, 14.000 georgians, i 10.000 homes del "Caucas del Nord". [115] l'historiador estatunidenc Alexander Dallin assenyala que la Legió Armènia i els batallons georgians van ser enviats als Països Baixos com a resultat de la desconfiança d'Hitler, molts dels quals més tard deserten. [116] segons l'autor Christopher ailsby, les forces turques i caucàsiques formades pels alemanys eren "pobrament armats, entrenats i motivats", i eren "poc fiables i al costat de inútil". [115]

La Federació revolucionària Armènia (els Dashnaks) es van suprimir a Armènia quan la República Armènia va ser conquerida pels bolxevics russos en 1920 i va deixar d'existir. Durant la Segona Guerra Mundial, alguns dels Dashnaks van veure una oportunitat en col·laboració amb els alemanys per recuperar la independència d'Armènia. La Legió Armènia sota la direcció de Drastamat kanayan va participar en l'ocupació de la península de Crimea i el Caucas. [117][118] el 15 de desembre de 1942, el Consell Nacional Armeni va rebre el reconeixement oficial d' Alfred Rosenberg, el Ministeri del Reich pels territoris ocupats de l'est. El president de Consell va ser el professor Ardasher Abeghian, el seu vicepresident Abraham guilkhandanian , i va numerat entre els seus membres Garegin Nzhdeh i Vahan papazian. Fins a finals de 1944 va publicar un setmanari, armenian, editat per Viken Shantn, que també va emetre a la Radio Berlin amb l'ajut del Dr. Paul Rohrbach. [119]

Assentaments estrets[modifica | Edita la font]
El territori britànic dels assentaments de l' estret va quedar sota l'ocupació japonesa després del fiasco patit per les forces de la Commonwealth a la batalla de Singapur. Els assentaments de la policia de l'estret van quedar sota el control dels japonesos i tots els vaixells de la policia Marina van ser confisats. [120]

Iugoslàvia[modifica | Edita la font]
Vegeu també: segona Guerra Mundial a Iugoslàvia

Soldats iugoslaus d'ètnia desconeguda amb Šajka?as i bandes nazis, probablement Volksdeutsche encara que algunes fonts diuen que són membres de ZBOR.

Abans de ser envaït per l' Alemanya nazi, el govern iugoslau treballava en la forja d'un pacte amb Alemanya. Aquest pacte va ser rebutjat pels antifeixistes iugoslaus, que guiats pel general Dušan Simovi? va demostrar el 26 de març de 1941, i va obligar el govern a retirar-s'hi. Enfadat pel que va percebre com a traïció, Hitler va envair el Regne de Iugoslàvia sense avisar el 6 d'abril de 1941. Onze dies després va capitular Iugoslàvia.

Cos de SS serbi

Alemanys ètnics[modifica | Edita la font]
Tot i que són d'ètnia Alemanya, és important assenyalar que oficialment Iugoslàvia era el seu país. Els col·laboradors de Volksdeutsche van ser els més comuns a l'antic territori de Iugoslàvia. [cal citació] Van ser la pedra fundadora de la 7a Divisió de voluntaris de muntanya SS Prinz Eugen que més tard es va expandir per incloure altres grups ètnics.

Els soldats de la divisió s'han observat brutalment castigats civils acusats de, o van demostrar estar treballant amb els

partidaris tant en la Sèrbia ocupada com en l' estat independent de Croàcia, arribant tan lluny com per anivellar pobles sencers sense que cap edifici estigui exempt de destrucció. [121]

A causa de la col·laboració, Josip Broz Tito, líder del règim comunistade la postguerra, va declarar que els drets dels alemanys eren nul·les i es van apoderar de tots els seus béns, així com d'expulsar centenars de milers d'ells sense judici just.

Musulmans bosnians[modifica | Edita la font]

HAJ Amin al-Husseini dóna la salutació nazi mentre revisa una unitat de voluntaris de les SS de Bòsnia en 1943 amb el general Waffen SS sauberzweig.

La 13a Divisió de Muntanya Waffen SS Handschar (1r croat), tripulat per musulmans bosnians i comandat per oficials alemanys,[122] es va crear el febrer de 1943 i va operar fins al desembre de 1944. [123] la divisió va participar en operacions Antiguerrilles a Iugoslàvia. [6]

Croats[modifica | Edita la font]
Article principal: estat independent de Croàcia

L'estat independent del titella d' Ante Paveli?de Croàcia va ser un aliat de l'Alemanya nazi. Els nacionalistescroats extrems, ustaše, van matar a milers (al voltant de 100.000), principalment serbis, al camp de concentració de Jasenovac. [124][125]

La 13a Divisió de Muntanya Waffen SS Handschar (1r croat), creat al febrer de 1943, i la 23a divisió de Muntanya Waffen de la SS Kama, creada el gener de 1944, van ser tripulats per croats i bosnians, així com alemanys locals. Abans de la guerra, Paveli? va formar una Legió croata per al front oriental i la va adjuntar a la Wehrmacht. Els pilots voluntaris també s'unien a la Luftwaffe com Paveli? no volia que el seu exèrcit participés directament per les dues raons de propaganda (Domobrans/guàrdies de casa eren un "cap dels valors croats, mai atacava i només defensant") i degut a una necessitat de salvaguarda de la flexibilitat política amb la Unió Soviètica.

Paveli? va tractar d'eliminar un complex d'inferioritat entre els dirigents, així com intentar obtenir el favoritisme dels alemanys proclamant als croats com a descendents de gots. El "Poglavnik" també va afirmar que "els croats no són eslaus, sinó germànics per la sang i la raça". [126] el lideratge alemany nazi va ser indiferent a aquesta afirmació.

Els serbis[modifica | Edita la font]
Article principal: govern de Salvació Nacional

Organitzacions col·laboracionistes sèrbies la Guàrdia estatal Sèrbia i el cos de voluntaris serbi, la milícia del partit del moviment nacional iugoslau extrem dret "Zbor", dirigit per dimitrije ljoti?, tenia més de 30.000 membres i va ajudar a protegir i córrer camps de concentració, i va lluitar contra els partisans iugoslaus al costat dels alemanys. Hi va haver més de 1000 serbis en el principalment Volksdeutsche Waffen-SS Prinz Eugen divisió per 1944. [127] els civils van col·laborar per desportar jueus a camps de treball en el govern general, resultant a Sèrbia sent el segon país plenament "judenfrei" a Europa. [128]

Chetniks posa amb soldats alemanys

La majoria de Chetniks a Iugoslàvia van col·laborar amb l'ocupació de l' eix en un grau o un altre per tal de combatre la resistència partidista rival, a qui van veure com el seu enemic primari, establint modus vivendi o operant com a forces auxiliars "legalitzades" sota control d'eix. [129][130][131][132] algunes unitats van participar en activitats de resistència

marginals[133] i van evitar allotjaments amb l'enemic. [129][134] durant un període de temps, i en diferents parts del país, el chetniks es va dibuixar progressivament[133][135] en acords de col·laboració: primer amb les forces de Nedi? a Sèrbia, després amb els italians a Dalmàcia i Montenegro, amb algunes de les forces ústaixes del nord de Bòsnia, i després de la capitulació italiana també amb els alemanys directament. [136] mentre que la col. laboració de chetnik va arribar a "extensa i sistemàtica"[137][138] proporcions, els chetniks es van referir a aquesta política de col. laboració[138] com "utilitzar l'enemic". [136]

L' emigrant en rus[modifica | Edita la font]
El cos de protecció rus era una força armada composta d'emigrant anticomunista de Rússia blanca que es va criar al territori alemany ocupat durant la Segona Guerra Mundial.

L'estat de Montenegro[modifica | Edita la font]
La Governació italiana de Montenegro es va establir com un protectorat italià amb el suport dels separatistes montenegrí coneguts com a verds. La Brigada Lov?en va ser la milícia dels verds que van col·laborar amb els italians. Altres unitats col·laboracionistes incloïen Chetniks locals, policia, gendarmeria i milícia musulmana de Sandžak. [139]

Macedònia del Nord[modifica | Edita la font]
El Ohrana va ser organitzat per l'autoritat d'ocupació com a forces auxiliars de seguretat.

Albanesos[modifica | Edita la font]
A l'abril de 1943, Heinrich Himmler va crear la 21a divisió de muntanyes Waffen de la SS Skanderbeg (1r albanès) tripulat pels voluntarisalbanesos i de Kosovo . Al juny de 1944, el valor militar va ser considerat baix en lloc de l'agressió partidista i el novembre de 1944 va ser desmantellat. La resta de la Cadre, ara anomenada Kampfgruppe Skanderbeg, va ser transferida a la divisió Prinz Eugen on van participar amb èxit en accions contra els partisans de Tito al desembre de 1944. L'emblema de la divisió era una àguila negra albanesa. [6] Balli kombëtar era una organització nacionalista i anticomunista albanesa que col·laborava amb les potències de l'eix durant la seva ocupació de Grècia i Iugoslàvia. La seva agenda va ser la creació d' "Albània ètnica".

Eslovènia[modifica | Edita la font]
El Guàrdia home eslovè va ser una força de col·laboracionista formada el setembre de 1943 a l'àrea de la província de Ljubljana (llavors una part d' Itàlia). Funcionava com la majoria de les forces col·laboracionistes a l'Europa ocupada per l' eixdurant la Segona Guerra Mundial, però tenia una autonomia limitada, i al principi funcionava com una força de policia auxiliar que ajudà els alemanys en accionsantipartidista . Més tard, va guanyar més autonomia i va dur a terme la major part de les operacions antipartidista a la província de Ljubljana. Gran part de l'equip de la guàrdia va ser italià (confiscar quan Itàlia va abandonar la guerra el 1943), tot i que també es van utilitzar armes i equips alemanys, especialment després en la guerra. Similars, però molt més petites unitats, també es van formar en el litoral (Primorska) i la Alta Carniola (Gorenjska).

Regne Unit[modifica | Edita la font]
Illes del canal[modifica | Edita la font]
Article principal: viure amb l'enemic a les Illes del canal ocupada pels alemanys

Les Illes del canal eren l'únic territori britànic a Europa ocupat per l'Alemanya nazi durant la Segona Guerra Mundial. La política dels governs insulars, actuant sota les instruccions del govern britànic comunicada abans de l'ocupació, va ser una de cooperació passiva. [140] aquestes mesures van ser administrades per l'Algutzir i l'oficina d'estrangeria. [141]

Després de l'alliberament de 1945 acusacions contra els acusats de col·laborar amb les autoritats d'ocupació van ser investigats. Al novembre de 1946, el secretari d'estat del Regne Unit estava en condicions d'informar a la Cambra dels comuns del Regne Unit[142] que la majoria de les acusacions mancaven de substància i només 12 casos de col. laboració van ser considerats per a la Fiscalia, però el director de les processacions públiques havia descartat la persecució en terrenys insuficients. En particular, es va decidir que no hi havia cap fonament jurídic per procedir contra els presumptes d'haver informat a les autoritats d'ocupació contra els seus conciutadans. [143]

A Jersey i Guernsey, les lleis[144][145] van passar a confistar retrospectivament els guanys financers realitzats pels especuladors de la guerra i els de la Black Marketeers, tot i que aquestes mesures també afectaven a aquells que havien fet beneficis legítims durant els anys d'ocupació militar.

British cos lliure uniforme tònic

Durant l'ocupació, els casos de dones fraternals amb soldats alemanys havien despertat indignació entre alguns ciutadans. En les hores següents a l'alliberament, els membres de les forces alliberadores britàniques estaven obligats a intervenir per evitar els atacs de venjança. [146]

Cos lliure britànic[modifica | Edita la font]
Article principal: British Free Corps

El British Free Corps (alemany: Britisches Freikorps) fou una unitat de les WAFFEN-SS durant la Segona Guerra Mundial, composta pels britànics i els presoners de guerra que havien estat reclutats pels nazis. La investigació de l'historiador britànic Adrian weale ha identificat 54 homes[147][148] que pertanyien a aquesta unitat en un moment o altre, alguns per només uns dies. En cap moment va arribar a més de 27 homes en força. [147]

Voluntaris estrangers[modifica | Edita la font]
Alemanya[modifica | Edita la font]
Articles principals: Wehrmacht voluntaris i reclutes estrangers, WAFFEN-SS voluntaris i reclutes, Europäische freiwillige, schutzmannschaft, Selbstschutz, i hiwi (voluntari)

Tot i que la política nazi oficial no va barbar els alemanys d'unir-se a l'exèrcit alemany regular, la Wehrmacht, voluntaris dels països més ocupats i fins i tot un petit nombre d'alguns països de la Commonwealth . es van permetre unir-se a les files de les Waffen-SS i la policia auxiliar (Schutzmannschaft). En general, gairebé 600.000 membres de les Waffen-SS eren no alemanys, amb alguns països com Bèlgica i els Països Baixos que aporten milers de voluntaris. [cal citació] Diversos partits col·laboracionistes a la França ocupada i la zona de Vichy no ocupada van ajudar a establir la Légion des Volontaires Français contre Le bolchevisme (lvf). Aquest exèrcit voluntari va comptar inicialment amb uns 10.000 voluntaris i més tard es convertiria en la 33a Divisió Waffen-SS, una de les primeres divisions SS composta majoritàriament d'estrangers.

Seguint és una llista de les 18 divisions de Waffen-SS més grans compostes principalment o totalment de voluntaris estrangers (Fixi's que hi havia unes altres divisions de Waffen-SS estrangeres compostes principalment de conscripcions forçoses).

Wiking
Nordland
1r a la croata
1r d'Ucraïna
1r albanès
Kama

Nederland
1r de l'hongarès
2a hongaresa
1r al flamenc
Valònia
1r al rus

1r a la italiana
2n rus
1r a Belarussian
3r hongarès
33a Divisió de Granaders de la SS Charlemagne (1r francès)
Landstorm Nederland

Deutsch-Arabische Legion (voluntaris àrabs), 1943

A més d'unitats de primera línia, els voluntaris també van jugar un paper important en les grans unitats de Schutzmannschaft als territoris ocupats pels alemanys a l'Europa de l'est. Després de l' Operació Barbarroja la contractació de les forces locals va començar gairebé immediatament principalment per iniciativa de Heinrich Himmler. Aquestes forces no eren membres de les forces armades regulars i no estaven destinades a la primera línia de servei, sinó que van ser utilitzades per a activitats de l'Echelon, incloent el manteniment de la pau, la lluita contra els partisans, actuant com a policia i organitzant subministraments per a les línies davanteres. En els últims anys de la guerra, aquestes unitats numerades gairebé 200.000.

Al final de la Segona Guerra Mundial, el 60% de les Waffen-SS estava formada per voluntaris no alemanys dels països ocupats. [cal citació] L' 11 de voluntaris de la SS, voluntari de la divisió de la direcció de Nordland, juntament amb restes de voluntaris francesos, italians, espanyols i holandesos , van ser els últims defensors del Reichstag a Berlín. [cal citació]

Els judicis de Nuremberg, en declarar les Waffen-SS, una organització criminal, va excloure explícitament els conscriptes, que no havien comès cap delicte. [149] en 1950, l' alta comissió dels Estats Units a Alemanya i la Comissió de persones desplaçades als Estats Units va aclarir la posició dels EUA en les unitats de Waffen-SS BÀLTIQUES, considerant-les diferents de les SS alemanyes a propòsit, ideologia, activitats i qualificacions per a la seva pertinença.

Japó[modifica | Edita la font]
Els japonesos també van reclutar voluntaris d'una sèrie de regions ocupades i d'entre presoners de guerra.

Col·laboració jueva[modifica | Edita la font]
Vegeu també: Categoria: col·laboradors jueus amb l'Alemanya nazi.

Tot i que Alemanya estava tractant d'assassinar a tots els jueus en l'Holocaust, una minoria de jueus va optar per col·laborar amb els alemanys. [150] els col·laboradors incloïen individus com ara col·laboradors de la Gestapo Abraham gancwajch[151] i Stella kubler,[150] camp de concentració Kapos com Eliezer gruenbaum,[152] Judenrat (Consell jueu) membres i caps com Chaim rumkowski,[150] i organitzacions com ?agiew o grup 13 al gueto de Varsòvia. [151] els col·laboradors individuals i grupals jueus similars de la Gestapo van operar en altres ciutats de la Polònia ocupada pels alemanys,Alfred Nossig a Varsòvia,[153][154] Józef diamand a Cracòvia,[155] szama grajer a Lublin. [156] al voltant de la dècada de 1940, la Gestapo s'ha estimat que tenia al voltant de 15.000 agents jueus a la Polònia ocupada. [157]

Els agents jueus ajudaven els alemanys a canvi de llibertat limitada i altres compensacions (menjar, diners) per als col·laboradors i els seus parents. [158] una de les seves tasques era caçar jueus que estaven amagats; un dels casos més infame involucrats sobre 2.500 jueus s'atreia d'ocultar i posteriorment capturat pels alemanys en les seqüeles de l' Hotel Polski afer en el qual ?agiew agents, on participen. [157] els col·laboradors jueus també informaven la Gestapo de la resistència polonesaa Alemanya, incloent-hi els seus esforços per ocultar jueus. [159] i va participar en el crim, xantatge i extorsió al gueto de Varsòvia. [160][161]

Durant la guerra, alguns col·laboradors jueus van ser executats pel metro polonès. [157] després de la Segona Guerra Mundial, un nombre d'altres van ser jutjats en camps de transició jueva i a Israel, encara que cap d'ells va rebre frases de més de 18 mesos de presó. [150][162]

Col·laboracions empresarials i industrials[modifica | Edita la font]

Aquest article possiblement conté recerca original. Si us plau , Milloreu-lo verificant les afirmacions fetes i afegint cites en línia. S'haurien d'eliminar les declaracions que només constin de recerca original. (Setembre 2018) (aprèn com i quan eliminar aquest missatge de plantilla)

Vegeu també: llista d'empreses implicades en l'Holocaust i Categoria: empreses implicades en l'Holocaust

Dehomag (filial d' IBM d'Alemanya) D11 tabulacióde la màquina, utilitzada per Alemanya en la implementació de l' Holocaust jueu

Una sèrie d' empreses internacionals han estat acusats d'haver col·laborat amb l' Alemanya nazi abans de l'entrada dels seus països d'origen en la Segona Guerra Mundial, encara que s'ha debatut si el terme "col·laboració" és aplicable als negocis fora del context de la guerramanifesta. [163] les empreses americanes que tenien relacions amb l'Alemanya nazi van incloure Ford Motor Company,[164] Coca-Cola,[165][166] IBM,[167][168][169] Brown Brothers Harriman & Co.,[170] i The Associated Press. [171]

Al desembre de 1941, quan els Estats Units van entrar en la guerra contra Alemanya, 250 firmes nord-americanes eren propietat de més de $450.000.000 d'actius alemanys. [172] les principals empreses nord-americanes amb inversions a Alemanya incloïen general motors, Standard Oil, IT & T, cantant, recol·lector internacional, Eastman Kodak, Gillette, Coca-Cola, Kraft, Westinghouse, i United fruit. [172] molts estudis importants de Hollywood també han estat acusats de col·laboració, en la realització o adaptació de pel·lícules als gustos nazis. [163]

Les operacions financeres alemanyes a tot el món van ser facilitades per bancs com el Banc per a assentaments internacionals, Chase i Morgan, i Union Banking Corporation. [172] Robert A. Rosenbaum escriu: "les empreses americanes tenien totes les raons per saber que el règim nazi estava utilitzant IG Farben i altres càrtels com a armes de guerra econòmica"; i assenyala que "a mesura que els EUA van entrar a la guerra, es va trobar que algunes tecnologies o recursos no podien ser Procuració, perquè es van perdre per les empreses nord-americanes com a part d'ofertes de negocis amb els seus homòlegs alemanys." [173] després de la guerra, algunes d'aquestes companyies reabsorbeixen les seves filials d'Alemanya temporalment separades, i fins i tot van rebre compensacions per danys de guerra dels governs aliats. [172]

Col·laboració política[modifica | Edita la font]

Milice francesa i résistants, el juliol de 1944

El govern de Vichy a França és un dels exemples més coneguts i més significatius de la col·laboració entre els antics enemics d'Alemanya i Alemanya. Quan el govern francès de Vichy va sorgir al mateix temps que el francès lliure a Londres hi va haver molta confusió respecte a la lleialtat de les colònies franceses d'ultramar i el més important dels seus exèrcits d'ultramar i la flota naval. La reticència de Vichy France a qualsevol desarmar o lliurar la seva flota naval va resultar en la destrucció britànica de la flota francesa a Mers-el-Kebir el 3 de juliol de 1940. Més tard, en la guerra, les colònies franceses s'utilitzaven freqüentment com a àrees d'escenificació per invasions o bases aèries per a les potències de l'eix tant a Indo Xina com a Síria. Això va resultar en la invasió de Síria i el Líban amb la captura de Damasc el 17 de juny i més tard la batalla de Madagascar contra les forces franceses de Vichy que van durar set mesos fins al novembre del mateix any.

El govern de Dinamarca va cooperar amb els ocupants alemanys fins al 1943 i va ajudar activament a reclutar membres per a les divisions de Nordland i Wiking Waffen SS, i va ajudar a organitzar el comerç i la venda de productes industrials i agrícoles a Alemanya. A Grècia, els tres primers ministres de quisling (Georgios Tsolakoglou, Konstantinos Logothetopoulos i Ioannis RALLIS) cooperaven amb les autoritats de l'eix. Els productes agrícoles (especialment el tabac) van ser enviats a Alemanya, els "voluntaris" grecs van ser enviats a treballar a les fàbriques alemanyes, i les forces armades especials (com els batallons de seguretat) van ser creades per lluitar amb soldats alemanys contra els aliats i el moviment de resistència. A Noruega, el govern va aconseguir amb èxit escapar a Londres , però el Vidkun quisling va establir un règim de titelles en la seva absència, encara que amb poc suport de la població local.

Vegeu també[modifica | Edita la font]

Divisió blava
Col·laboracionisme
Col. laboració: agents japonesos i elits locals en temps de guerra de la Xina
Europa ocupada per Alemanya
Comissió Internacional per a l'avaluació dels crims dels règims d'ocupació nazi i soviètic a Lituània
Pacte Mólotov-Ribbentrop
Recerca de col·laboradors nazis
Resistència durant la Segona Guerra Mundial
Responsabilitat de l'Holocaust

Notes i referències[modifica | Edita la font]

^ "Col·laboració". Ushmm.org. 6 gener 2011. [Consulta: 28 setembre 2011].
^ John a. Armstrong, "col·laboracionisme en la Segona Guerra Mundial: la variant del nacionalista integral a Europa de l'est", el Journal of modern History, vol. 40, no. 3 (setembre 1968), pp. 396 – 410.
^ Jump up to:Un B Stanley Hoffmann, "col·laboracionisme a França durant la Segona Guerra Mundial", el Journal of modern History, vol. 40, no. 3 (setembre 1968), pp. 375 – 95
^ Bertram N. Gordon, col·laboracionisme a França durant la Segona Guerra Mundial, Ithaca, N.Y., Cornell University Press, 1980, ISBN 0801412633, 9780801412639, p. 18.
^ Les Waffen-SS (3): 11. a 23. Divisions per Gordon Williamson, Stephen Andrew
^ Jump up to:Un b c d Williamson, G. les SS: l'instrument de Hitler de terror
^ Monteath, Pere (2011). P.O.W.: presoners de guerra australians en el Reich de Hitler. Sydney: MacMillan. pàg. 340 – 342. ISBN 978-1-74261-008-5.
^ Callahan, M.P. (2004). Fent enemics: guerra i edifici de l'estat a Birmània. Premsa universitària de Singapur. pàg. 76. ISBN 9789971692834. [Consulta: 17 febrer 2017].
^ "El destí tràgic de Romeo Reisinger: mort unes hores abans de l'alliberament". vhu.cz. Museu de l'exèrcit. [Consulta: 25 octubre 2017].
^ Jørgen Hæstrup, aliança secreta: estudi del moviment de resistència danès 1940 – 45. Odense, 1976. pàg. 9.
^ Phil Giltner, "l'èxit de la col·laboració: l'autoliquidació de Dinamarca de la seva posició econòmica després de cinc anys d'ocupació nazi," revista d'història contemporània 36:3 (2001) p. 486.
^ Henning Poulsen, "Hvad Mente Danskerne?" Historie 2 (2000) p. 320.
^ "Danmark og de jødiske flygtninge 1938 – 1945: Flygtningestop" (en danès). Dansk Institut d'Internationale Studier. [Consulta: 12 setembre 2015].
^ ? «Anders Fogh Siger undskyld» (en danès). Berlingske Tidende. [Consulta: 12 setembre 2015].
^ Jerry Voorhis, "Alemanya i Dinamarca: 1940 – 45," estudis escandinaus 44:2 (1972) p. 174.
^ Lidegaard 2003, pàg. 461.
^ Lov Nr. 259 AF 1. Juni 1945 om tillæg til Borgelig Straffelov angående Forræderi og Anden landsskadelig Virksomhed
^ Voorhis, 175.

^ Poulsen, Historie, 320.
^ "Statsminister Vilhelm Buhls Antisabotagetale 2 setembre 1942" (en danès). Universitat d'Aarhus. [Consulta: 12 setembre 2015].
^ Frisch, Hartvig (1945). La besat de Danmark og befriet-BIND II. La situació del forlaget Fremad. pàg. 390.
^ Jørgensen, Hans (1998). Mennesker per Kul. La situació del forlaget Fremad. pàg. 23. ISBN 9788755722019.
^ Jump up to:Un B "Conclusions de la Comissió Internacional estoniana per a la investigació de delictes contra la humanitat. Fase II-l'ocupació Alemanya d'Estònia, 1941-1944 " (PDF). Arxivat de l'original (PDF) el 20 de juliol de 2011. [Consulta: 29 març 2010].
^ Birn, Ruth Bettina arxivat 20 desembre 2012 a l' arxiu. avui (2001), col·laboració amb l'Alemanya nazi a l'Europa de l'est: el cas de la policia estoniana de seguretat. Història europea contemporània 10,2, 181-198
^ Hellwinkel, lars (2014). Porta de Hitler a l'Atlàntic: bases navals alemanyes a França 1940 – 1945 (Kindle Ed.). Barnsley: Seaforth editorial. p. passim. ISBN 978-1-84832-199-1.
^ Currey, C.B. (2005). Victòria a qualsevol preu: el geni del gen. vo Nguyen Giap de Viet Nam. Llibres Potomac. pàg. 100. ISBN 978-1-61234-010-4. [Consulta: 17 febrer 2017].
^ "Cambodja-l'ocupació japonesa, 1941-45". Country-data.com. desembre 1987. [Consulta: 16 gener 2016].
^ Sucheng chan (27 d'abril de 1994). "L'ocupació japonesa de Laos". Uniyatra.com. [Consulta: 16 gener 2016].
^ Markos Vallianatos, l'incalculable història de la col·laboració grega amb l'Alemanya nazi (1941 – 1944)
^ Hondromatidis, Iakovos I Mavri Skia STIN Ellada ("l'ombra negra sobre Grècia"), Atenes 2004 (grec)
^ Russell King, Nicola mai, i Stephanie Schwandner-Sievers. La nova migració albanesa. Sussex Academic Press, 2005
^ Hermann Frank Meyer (2008). Blutiges Edelweiß: Die 1. Gebirgs divisió im Zweiten Weltkrieg. Ch. enllaços Verlag. pàg. 469-471. ISBN 978-3-86153-447-1. [Consulta: 16 gener 2016].
^ Carroll, John Mark. [2007] (2007). Una història concisa de Hong Kong. Isbn 0-7425-3422-7, ISBN 978-0-7425-3422-3. p 123-125, p 129.
^ "Indonèsia – fets, persones i punts d'interès".
^ Jump up to:Un b c d e L'angrick, Andrej; Klein, Pere (2009). La "solució final" a Riga: explotació i aniquilació, 1941 – 1944. Volum 14 d'estudis sobre guerra i genocidi. pàg. 65 – 70. ISBN978-1-84545-608-5.
^ Jump up to:Un B Breitman, Richard (1991 de setembre). "Himmler i el'terrible secret'entre els botxins". Revista d'història contemporània. Publicacions Sage. 26 (3/4): 431 – 451. Doi:10.1177/002200949102600305. JSTOR 260654.
^ Jump up to:Un b c Ruth Bettina Birn i Volker riess (1997) revisant l'Holocaust. La revista històrica, Vol. 40, no. 1 (Mar. 1997), pp. 195-215.
^ Jump up to:Un b c d Eric Haberer (2001): la intenció i la viabilitat: reflexions sobre la col. laboració i la solució final, Europa de l'est d' Afers jueus, 31:2, 64-81
^ Longerich, Pere (2010). Holocaust: la persecució nazi i l'assassinat dels jueus. Oxford University Press. pàg. 194. ISBN 978-0-19-280436-5.
^ Jump up to:Un B Andrew Ezergailis. L'Holocaust a Letònia, 1941 – 1944: el centre desaparegut. Institut històric de Letònia, 1996. ISBN 9984905438, 9789984905433, p. 182-189
^ Arad, Yitzhak. Belzec, Sobibor, Treblinka-l'operació Reinhard mort camps, Indiana premsa universitària, Bloomington i Indianapolis, 1987
^ Jump up to:Un B Valdis O. Lumans. Revisió del llibre: simposi de la Comissió dels historiadors de Letònia, la oculta i prohibida història de Letònia sota ocupacions soviètiques i nazis, 1940--1991: investigació seleccionada de la Comissió dels historiadors de Letònia, vol. 14, Institut d'història de Letònia publicacions: història europea trimestral 2009 39:184
^ Br?velis, Edv?ns; et al. (2005). Latviešu le?ion?ri/legionaris de Letònia (en letó i en anglès). Daugavas vanagi. OCLC 66394978. ISBN 9984-19-762-3.
^ "Ar?nas Bubnys. Lietuvi? saugumo policija IR holokaustas (1941 – 1944) | La policia lituana de seguretat i l'Holocaust (1941 – 1944)". genocid.lt. [Consulta: 17 febrer 2017].
^ Oshry, Ephraim, aniquilació de Jewry lituana, judaica Press, Inc, Nova York, 1995
^ "?ledztwo w sprawie masowych zabójstw polaków w latach 1941-1944 w ponarach ko?o Wilna dokonanych witego funkcjonariuszy policji niemieckiej i kolaboracyjnej policji litewskiej" [investigació d'assassinats massius de polonesos en els anys 1941 – 1944 a ponary prop de Wilno pels funcionaris de la policia Alemanya i la policia col·laboradora lituana]. Institut de documents de memòria nacional de 2003 sobre la investigació en curs(en polonès). Arxivat de l'original el 22 setembre 2008. [Consulta: 10 febrer 2007].
^ (polonès) Czes?aw Michalski, Ponary-Golgota Wile?szczyzny arxivat 7 febrer 2007 a la Wayback Machine (ponary-el Golgoth de la regió de Wilno). Konspekt n º 5, hivern 2000 – 2001, una publicació de l' Acadèmia de Pedagogia de Cracòvia. [Consulta: 10 febrer 2007].
^ Niwi?ski, Piotr (2011). Ponary: Miejsce ludzkiej (PDF). Warszawa: Instytut Pami?ci Narodowej, Komisja ?cigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu; Ministerstwo Spraw Zagranicznych Rzeczpospolitej Polskiej, Departament Wspó?pracy z Poloni?. pàg. 25 – 26. Arxivat de l'original (PDF) el 5 de febrer de 2012.
^ Sužied?lis, Saulius (2004). De la seva família. Levine, Pau A.; Palosuo, Laura (EDS.). Col·laboració i resistència durant l'Holocaust: Bielorússia, Estònia, Letònia, Lituània. Frankfurt am Main, Berna, Nova York: Peter Lang, i Oxford. pàg. 339.

^ Sužied?lis, Saulius (2004). De la seva família. Levine, Pau A.; Palosuo, Laura (EDS.). Col·laboració i resistència durant l'Holocaust: Bielorússia, Estònia, Letònia, Lituània. Frankfurt am Main, Berna, Nova York: Peter Lang, i Oxford. pàg. 346, 348.
^ Sužied?lis, Saulius (2001). "La càrrega de 1941". Revista trimestral d'Arts i Ciències de Lituània. 47 (4).
^ Krapauskas, Virgili (2010). "Ressenyes de llibre". Revista trimestral d'Arts i Ciències de Lituània. 56 (3).
^ Jump up to:Un B Ar?nas Bubnys (2004). Vokie?i? IR Lietuvi? saugumo policija (1941 – 1944) (policia de seguretat alemany i lituà: 1941 – 1944) (en lituà). Vílnius: Lietuvos gyventoj? genocido IR rezistencijos tyrimo centras. [Consulta: 9 juny 2006].
^ Jump up to:Un b c Tadeusz Piotrowski (1997). L'Holocaust de Polònia: conflictes ètnics, col. laboració amb les forces d'ocupació i genocidi... McFarland & companyia. pàg. 165 – 166. ISBN978-0-7864-0371-4. [Consulta: 15 març 2008].
^ Peter Gessner (29 de juliol de 1942). "Vida i mort al gueto de Varsòvia" establert a Alemanya ". Info-poland.buffalo.edu. Arxivat de l'original el 18 August 2006. [Consulta: 28 setembre 2011].
^ ??????? ?? ??? ??????? (1941 – 1944): (??????????? ???????) [l'Holocaust al sud d'Ucraïna (1941 – 1944): (regió de Zaporizhia)]. Holocaust.Kiev.ua (en rus). 2003. Arxivat de l'original el 27 August 2006.
^ Bubnys, Ar?nas (1998). Vokie?i? okupuota Lietuva (1941-1944). Vílnius: Lietuvos gyventoj? genocido IR rezistencijos tyrimo centras. ISBN 978-9986-757-12-2.
^ Dov Levin (1996). "Lituània". A David S. Wyman; Charles H. Rosenzveig (EDS.). El món reacciona a l'Holocaust. Premsa de la Universitat Johns Hopkins. pàg. 325 – 353. ISBN 978-0-8018-4969-5. [Consulta: 16 gener 2016].
^ Jump up to:Un B Michael MacQueen, el context de destrucció massiva: agents i prerequisits de l'Holocaust a Lituània, estudis d'Holocaust i genocidi, volum 12, número 1, pp. 27-48, 1998, [1] arxivat 21 agost 2008 a la Wayback Machine
^ Ar?nas Bubnys, Holocaust a Lituània: un esbós de les principals etapes i els seus resultats en Alvydas Nikžentaitis, Stefan Schreiner, Darius Stali?nas , el desaparegut món dels jueus lituans, Rodopi, 2004 , ISBN 90-420-0850-4, Google Print, p. 219 arxivat 15 gener 2016 a la Wayback Machine
^ Dina Porat, "l'Holocaust a Lituània: alguns aspectes únics", en David Cesarani , la solució final: orígens i implementació, routledge, 2002 , ISBN 0-415-15232-1, Google Print, p. 161 arxivat 15 gener 2016 a la Wayback Machine
^ Christopher R. Browning, amb contribucions de Jürgen Matthäus, "els orígens de la solució final: l'evolució de la política jueva nazi, setembre 1939-març 1942", universitat de Nebraska Press, 2007, ISBN 0-8032-5979-4, Secció 7 de Jürgen Matthäus, "Operació Barbarroja i l'inici de l'Holocaust", pàg. 244-294
^ Dina Porat, "l'Holocaust a Lituània: alguns aspectes únics", en David Cesarani , la solució final: orígens i implementació, routledge, 2002 , ISBN 0-415-15232-1, Google Print, p. 159 arxivat 15 gener 2016 a la Wayback Machine
^ Konrad Kwiet, assajant per assassinat: l'inici de la solució final a Lituània al juny 1941, estudis d'Holocaust i genocidi, volum 12, número 1, pp. 3-26, 1998, [2] arxivat 12 febrer 2009 a la Wayback Machine
^ "Heim ins Reich: la 2e Guerre Mondiale au Luxembourg-Quelques punts de repère". Centre National de l'Audiovisuel. Arxivat de l'original el 10 June 2007.
^ Kratoska, P.H. (1998). L'ocupació japonesa de Malàisia: una història social i econòmica. Hurst. pàg. 83. ISBN 978-1-85065-284-7. [Consulta: 17 febrer 2017].
^ Michael Curtis (2002). Veredicte sobre Vichy: poder i prejudicis en el règim de França de Vichy. Publicació d'arcade. pàg. 231. ISBN 978-1-55970-689-6. [Consulta: 16 gener2016].
^ "Jueus neerlandesos-caçadors que van ajudar massivament als nazis". Arutz Sheva.
^ 3
^ ? «Nederlanderse-animer-Sin-Duitsland». Die Welt (en neerlandès). 17 d'abril de 2010. Arxivat de l'original el 25 abril 2012. [Consulta: 7 abril 2011].
^ "Ell no volia fer mal a cap bon noruec"-l'absolució de Knut Rød, un dels organitzadors de la deportació de l'jueu noruec a Auschwitz, setena Conferència Europea de Ciències socials història 26 febrer-1 març 2008 arxivat 19 març 2008 a la Wayback Machine [Consulta: 10 març 2008
^ "L'experiència nord-americana-MacArthur-la guerra de la Guerrilla". PBS. 2009. [Consulta: 16 gener 2016].
^ ??????????? (en japonès). Horae.dti.ne.jp. [Consulta: 16 gener 2016].
^ La revisió contemporània. A. Strahan. 1942. arxivat de l'original el 3 May 2018. [Consulta: 3 maig 2018].
^ Lee, Lily Xiao Hong (16 de setembre de 2016). Segona Guerra Mundial: gresol del món contemporani-comentari i lectures: gresol del món contemporani-comentari i lectures. Routledge. ISBN 978-1-315-48955-1. Arxivat de l'original el 26 February 2018. [Consulta: 14 març 2018].
^ Carla Tonini, la premsa clandestina polonesa i el tema de la col·laboració amb els ocupants nazis, 1939 – 1944, revisió Europea de la història: Revue Européenne d'Histoire, volum 15, número 2 abril 2008, pàgines 193 – 205
^ Jump up to:Un B Friedrich, Klaus-Peter (hivern 2005). "Col·laboració en una'terra sense un Quisling': patrons de cooperació amb el règim d'ocupació nazi de Polònia durant la Segona Guerra Mundial". Revisió eslau. 64 (4): 711 – 746. Doi:10.2307/3649910. JSTOR 3649910.
^ Piotrowski, Tadeusz (1998). Holocaust de Polònia: conflictes ètnics, col·laboració amb forces d'ocupació i genocidi a la Segona República, 1918 – 1947. McFarland. ISBN 978-0-7864-0371-4. Arxivat de l'original el 26 February 2018.

[Consulta: 14 març 2018].
^ Steinhaus, Hugo (28 de desembre de 2015). Matemàtic per a totes les temporades: recol·leccions i notes vol. 1 (1887 – 1945). Birkhäuser. ISBN 978-3-319-21984-4. Arxivat de l'original el 26 February 2018. [Consulta: 14 març 2018].
^ Adam Galamaga (21 de maig de 2011). Gran Bretanya i l'Holocaust: el paper de Polònia en la revelació de la notícia. SOMRIURE Verlag. pàg. 15. ISBN 978-3-640-92005-1. [Consulta: 30 maig 2012].
^ Servei Hugo (11 de juliol de 2013). Alemanys a pols: comunisme, nacionalisme i neteja ètnica després de la Segona Guerra Mundial. Cambridge University Press. pàg. 17. ISBN978-1-107-67148-5.
^ Hempel, Adam (1987). Policja granatowa w okupacyjnym systemie administracyjnym Generalnego Gubernatorstwa: 1939 – 1945 (en polonès). Varsòvia: Instytut Wydawniczy Zwi?zków Zawodowych. pàg. 83.
^ Grabowski, Jan (2014). Caçar als jueus: la traïció i l'assassinat a la Polònia ocupada pels alemanys. Indiana premsa universitària. ISBN 978-0-253-01074-2.
^ Gunnar S. Paulsson (2004). "La demografia dels jueus amagats a Varsòvia". L'Holocaust: conceptes crítics en els estudis històrics. De Londres: Routledge. pàg. 118. ISBN 978-0-415-27509-5.
^ Hempel, Adam (1990). Pogrobowcy kl?ski: podczaszy o policji "granatowej" w generalnym gubernatorstwie 1939 – 1945 (en polonès). Varsòvia: Pa?stwowe Wydawnictwo Naukowe. pàg. 435. ISBN 978-83-01-09291-7.
^ Connelly, Joan (2005). "Per què els polonesos van col·laborar tan poc: i per què això no és motiu de l'arrogància nacionalista". Revisió eslau. 64 (4): 771 – 781. Doi:10.2307/3649912. JSTOR 3649912.
^ Marci Shore. "Gunnar S. Paulsson secret City: els jueus ocults de Varsòvia 1940 – 1945". L'Associació Americana d'estudis polonesos-jueus. [Consulta: 17 febrer 2014].
^ Maria Wardzy?ska, By? rok 1939: Operacja niemieckiej policji Bezpiecze?stwa w Polsce Intelligenzaktion, Institut Nacional de lamemòria, 2009, ISBN 978-83-7629-063-8
^ Christopher R. Browning, els orígens de la solució final: l'evolució de la política jueva nazi, setembre de 1939-març 1942, 2007, p. 33.
^ Jump up to:Un B Ringelblum, Emmanuel (6 de novembre 2015). Notes del gueto de Varsòvia: la revista d'Emmanuel Ringelblum. Pickle partners Publishing. ISBN 978-1-78625-716-1. Arxivat de l'original el 18 març 2018. [Consulta: 18 març 2018].
^ Hannah Arendt (2006). Eichmann A Jerusalem: un informe sobre la banalitat del mal. La conferència de Wannsee o Pontius Pilat. Pingüí. pàg. 117– 118. ISBN 978-1-101-00716-7. [Consulta: 16 juny 2015]. Per a un jueu, aquest paper dels líders jueus en la destrucció del seu propi poble és, sens dubte, el capítol més fosc de tota la història fosca.
^ Israel Gutman, els jueus de Varsòvia, 1939 – 1943: gueto, metro, revolta, Indiana premsa universitària, 1982, ISBN 0-253-20511-5, pp. 90 – 94.
^ Itamar Levin, muralles al voltant de: el Saquat de Varsòvia Jewry durant la Segona Guerra Mundial i les seves conseqüències, Greenwood grup editorial, 2004, ISBN 0-275-97649-1, pp. 94 – 98.
^ Frédéric Durand (6 de novembre de 2011). "Tres segles de violència i lluita a Timor Oriental (1726 – 2008)". Enciclopèdia en línia de violència massiva. [Consulta: 16 gener2016].
^ "Guerra Mondiale (1940-8) – Inglesi de fuga – il Tricolore Nel Somaliland" [segona guerra mundial (1940-8) – British on the Run – el tricolor a Somaliland] (en italià). Inilossum.com. [Consulta: 16 gener 2016].
^ Carles. "Infoukes: història d'Ucraïna--Guerra Mundial II a Ucraïna". infoukes.com. [Consulta: 17 febrer 2017].
^ Audrey L. Alstadt (2013). "Els turcs àzeris: poder i identitat sota la regla de Rússia". pàg. 187. ISBN 9780817991838
^ "30È divisió de Granaders de la SS (2n rus)". Panzer-Reich.co.uk. Arxivat de l'originalel 19 març 2007.
^ Beevor, Antony (1998). Stalingrad. Regne Unit: Viking premsa/Penguin Books. pàg. 184 – 185.
^ Jump up to:Un B Beevor, Antony (1999). Stalingrad. Regne Unit: Viking premsa/Penguin Books. ISBN0-14-024985-0.
^ Enstad, Johannes Due (29 de juny de 2018). Russos sota l'ocupació nazi. Cambridge University Press. ISBN 978-1-108-36770-7.
^ Nigel, Thomas (2015). El rus de Hitler & els aliats cosac 1941 – 45. Editorial Osprey.
^ Nigel, Thomas (2015). El rus de Hitler & els aliats cosac 1941 – 45. Editorial Osprey.
^ Volhyn l' 1 de setembre 1941 Naaf Holocaust cronologia projecte 1941 arxivat 24 gener 2012 a la Wayback Machine
^ Bauer, Yehuda: l'Holocaust en el seu context europeu arxivat el 24 d'octubre de 2006 a la Wayback Machine p. 14. [Consulta: 14 gener 2006».
^ Aixecament del gueto de Varsòvia arxivat 11 setembre 2007 a la Wayback Machine(Encyclopædia Britannica)
^ Comissió Central per a la investigació de delictes alemanys a Polònia. Arxivat 10 febrer 2007 a la Wayback Machine extractes de: crims alemanys a Polònia. Howard fertig, Nova York, 1982.
^ L 'aixecament fallit de Varsòvia encara divideix l' arxivat 13 August 2008 a la Wayback Machine (BBC) 2 agost 2004
^ Carlos Caballero Jurado (1983). Voluntaris estrangers de la Wehrmacht 1941 – 45. Traduït per Alfredo Campello, David list. Osprey. p. 29. ISBN 978-0-85045-524-3.
^ "Exèrcit d'alliberament d'Ucraïna (Ukrainske Vyzvolne Vijsko-UVV)". axis.ssgalicia.info. Arxivat de l'original el 11 març 2014. [Consulta: 17 febrer 2017].
^ Dr. Frank Grelka (2005). La Miliz Ukrainischen. Die ukrainische Nationalbewegung Unter Deutscher Besatzungsherrschaft 1918 und 1941/42. Universitat Europea de Viadrina: Otto Harrassowitz Verlag. pàg. 283 – 284. ISBN 978-3-447-05259-7. [Consulta: 17 juliol2015]. RSHA von einer beenswerten Aktivitat der ukrainischen

Bevolkerung a den Ersten Stunden nach dem Abzug der Sowjettruppen.
^ Una introducció a l'arxiu d'Einatzgruppen 13 juny 2008 a la Wayback Machineconsultat el 14 de gener 2006/
^ Williamson, G: les SS: l'instrument de Hitler de terror
^ Rolf Michaelis: Ukrainer en Der Waffen-SS. Die 14. Waffen-Grenadier-divisió der SS (ukrainische Nr. 1). Winkelried-Verlag, Dresden 2006, ISBN 978-3-938392-23-2
^ Jump up to:Un B Josep. Les renegats de Hitler. 2004, pàgina 123-4
^ L'obra de Dallin, Alexandre. Govern alemany a Rússia: 1941 – 1945. Llibres Octagon: 1990.
^ Auron. La banalitat de la negació, p. 238.
^ Yair Auron (2003). La banalitat de la negació. Editors de transaccions. pàg. 238. ISBN978-1-4128-1784-4. [Consulta: 16 gener 2016].
^ Christopher J. Walker "Armènia-la supervivència d'una nació", pàgina 357
^ "Recorda Singapur-mata. Mata: història de la policia de Singapur ". Remembersingapore.WordPress.com. 10 d'agost de 2013. [Consulta: 16 gener 2016].
^ Gliši?, Venceslav (1970). "Teror" I "zlo?ini" nacisti?ke nema?ke U srbiji 1941-1945 ". znaci.net. arxivat de l'original el 22 gener 2019.
^ Pavlowitch 2007, p. 177.
^ Tomasevich 2001, pàg. 498 i 501.
^ "Llista de víctimes individuals del camp de concentració de Jasenovac". Web oficial del Memorial Jasenovac. [Consulta: 10 maig 2016].
^ Museu Memorial de l'Holocaust dels Estats Units
^ ??????? 2009, pàg. 146.
^ Otto Kumm: VORWÄRTS, PRINZ EUGEN! – Geschichte der 7. SS-Freiwilligen-divisió "Prinz Eugen", Munin-Verlag, Coburg 1978, pàgina 79
^ Barry M. Lituchy (2006). Jasenovac i l'Holocaust a Iugoslàvia: anàlisi i supervivència dels testimonis. Institut de recerca Jasenovac. p. XXXIII. ISBN 9780975343203.
^ Jump up to:Un B Ramet (2006), p. 147
^ Tomasevich (1975), pàg. 223-225
^ Macdonald (2002), pàg. 140-142
^ Pavlowitch (2007), pàg. 65-67
^ Jump up to:Un B Milazzo (1975), p. 182
^ Milazzo (1975), p. 21
^ Tomasevich (1975)
^ Jump up to:Un B Tomasevich (1975), p. 169
^ Tomasevich (1975), p. 246
^ Jump up to:Un B Ramet (2006), p. 145
"tant el programa polític de chetniks com l'abast de la seva col·laboració han estat àmpliament, fins i tot voluminosament, documentat; és més que una mica decebedor, per tant, que la gent encara es pot trobar que creuen que el Chetniks estaven fent alguna cosa, a més d'intentar realitzar una visió d'un estat de Sèrbia ètnicament homogènies, que pretenen avançar, a curt termini, per una política de col. laboració amb les forces de l'eix. El Chetniks va col·laborar extensament i sistemàticament amb les forces d'ocupació italianes fins que la capitulació italiana al setembre de 1943, i començant en 1944, porcions del moviment Chetnik de Draža Mihailovi? va col·laborar obertament amb les forces alemanyes i Ustaša a Sèrbia i Croàcia. "
^ Guerra i revolució a Iugoslàvia: 1941-1945 arxivat 15 gener 2016 a la Wayback Machine de Jozo Tomasevich. Google Llibres.
^ Bunting, MADELAINE (1995) l'ocupació del model: les Illes del canal sota el domini alemany, 1940 – 1945, Londres: Harper Collins, ISBN 0-00-255242-6
^ "Jersey Heritage Trust Archive *". jerseyheritagetrust.org. Arxivat de l'original el 10 maig 2000. [Consulta: 17 febrer 2017].
^ Hansard (Commons), vol. 430, col. 138
^ L'ocupació Alemanya de les Illes del canal, Cruickshank, Londres 1975 ISBN 0-19-285087-3
^ Guanys de la guerra Levy (Jersey) de la Llei 1945
^ Resultat de la guerra (Guernsey) llei 1945
^ Diari d'ocupació, , Espanya 1945
^ Jump up to:Un B Weale, Adrian (1994). "Cos lliure britànic en SS-Waffen-mite i realitat històrica". australiarussia.com. [Consulta: 18 maig 2016].
^ Weale, Adrian (12 de novembre de 2014). Renegades-apèndix 5 membres britànics del cos lliure britànic i els seus àlies (Kindle localitzacions 3757-3758). Random House. Kindl Edition.
^ Judici a Nuremberg Proceedings, volum 22, setembre 1946 arxivat 21 febrer 2007 a la Wayback Machine
^ Jump up to:Un b c d "Becaris: polonès pm distorsiona història dient jueus participaven en l'Holocaust". Arxivat de l'original el 12 març 2018. [Consulta: 12 març 2018].

^ Jump up to:Un B Winstone, Martin (30 d'octubre de 2014). El cor fosc de l'Europa de Hitler: el govern nazi a Polònia sota el govern general. I. B. Tauris. pàg. 142. ISBN 978-1-78076-477-1. Arxivat de l'original el 13 març 2018. [Consulta: 12 març 2018].
^ Friling, Tuvia (1 de juliol de 2014). Un Kapo jueu a Auschwitz: la història, la memòria, i la política de la supervivència. La premsa universitària de Brandeis. ISBN 978-1-61168-577-0. Arxivat de l'original el 13 març 2018. [Consulta: 12 març 2018].
^ Marrus, Michael Robert (1 de gener de 1989). L'Holocaust nazi. Part 6: les víctimes de l'Holocaust. Walter de Gruyter. pàg. 254. ISBN 978-3-11-096873-6. Arxivat de l'original el 2 març 2018. [Consulta: 14 març 2018].
^ ? «Nossig, Alfred»(en). jewishvirtuallibrary.org. arxivat de l'original el 2 març 2018. [Consulta: 2 març 2018].
^ D?browa-Kostka, Stanis?aw (1972). W okupowanym Krakowie: 6. IX. 1939 – 18. I. 1945(en polonès). La situació. " Min. Obrony nar. pàg. 105. OCLC 923178628. Arxivat de l'original el 2 març 2018. [Consulta: 14 març 2018].
^ Radzik, Tadeusz (2007). Exterminació del gueto de Lublin (en polonès). Jordi. Uniwersytetu Marii Curie-Sk?odowskiej. pàg. 80. ISBN 9788322726471. Arxivat de l'original el 2 març 2018. [Consulta: 14 març 2018].
^ Jump up to:Un b c Tadeusz Piotrowski (1998). Holocaust de Polònia: conflictes ètnics, col·laboració amb forces d'ocupació i genocidi a la segona república, 1918-1947. McFarland. pàg. 74. ISBN 978-0-7864-0371-4.
^ Tadeusz Piotrowski (1998). Holocaust de Polònia: conflictes ètnics, col·laboració amb forces d'ocupació i genocidi a la segona república, 1918-1947. McFarland. pàg. 67. ISBN978-0-7864-0371-4.
^ Henryk Piecuch, Syndrom tajnych s?u?b: Czas prania mózgów i ?amania ko?ci, agencja Wydawnicza CB, 1999, ISBN 83-86245-66-2, 362 pàgines.
^ Israel Gutman, els jueus de Varsòvia, 1939 – 1943: gueto, metro, revolta, Indiana premsa universitària, 1982, ISBN 0-253-20511-5, pp. 90 – 94.
^ Itamar Levin, muralles al voltant de: el saquat de Varsòvia Jewry durant la Segona Guerra Mundial i les seves conseqüències, Greenwood grup editorial, 2004, ISBN 0-275-97649-1, pp. 94 – 98.
^ "Els tribunals d'honor jueu: la venjança, la venjança, i la reconciliació a Europa i Israel després de l'Holocaust-Estats Units Museu Memorial de l'Holocaust". ushmm.org. arxivat de l'original el 13 març 2018. [Consulta: 12 març 2018].
^ Jump up to:Un B Schuessler, Jennifer (25 de juny de 2013). "L'erudit afirma que Hollywood va ajudar amb avidesa els nazis". El New York Times. ISSN 0362-4331. Arxivat de l'original el 3 febrer 2018. [Consulta: 20 març 2018].
^ Anglès, Simon (3 de novembre 2003). "Ford" va utilitzar el treball esclau en les plantes alemanyes nazis ". ISSN 0307-1235. Arxivat de l'original el 20 March 2018. [Consulta: 20 març 2018].
^ "Mark Thomas descobreix els enllaços nazis de Coca-Cola". New Statesman. Arxivatde l'original el 20 March 2018. [Consulta: 20 març 2018].
^ "Coca-Cola va col·laborar amb els nazis en la dècada de 1930, i fanta és la prova". Cronologia. 2 d'agost de 2017. [Consulta: 20 març 2018].
^ Negre, Edwin (27 de febrer de 2012). "El paper d'IBM en l'Holocaust-el que els nous documents revelen". HuffPost. Arxivat de l'original el 29 October 2017. [Consulta: 20 març 2018].
^ Negre, Edwin. "Com IBM Technology Jump va començar l'Holocaust". Gizmodo. Arxivat de l'original el 21 març 2018. [Consulta: 21 març 2018].
^ Negre, Edwin (19 de maig de 2002). "El negoci de fer els trens a Auschwitz córrer a temps". Sant Francescde la crònica. Arxivat de l'original el 28 març 2018. [Consulta: 28 març 2018].
^ Campbell, Duncan (25 de setembre de 2004). "Com l'avi de Bush va ajudar a l'ascens de Hitler al poder". El tutor. Arxivat de l'original el 15 març 2018. [Consulta: 20 març 2018].
^ "El que la col·laboració de l'AP amb els nazis ens hauria d'ensenyar sobre la denúncia de les notícies". Revista Tablet. Arxivat de l'original el 20 March 2018. [Consulta: 20 març2018].
^ Jump up to:Un b c d Oliver Stone; Peter Kuznick (15 d'octubre de 2013). La història inexplicada dels Estats Units. Simon i Schuster. pàg. 82. ISBN 978-1-4516-1352-0.
^ Robert A. Rosenbaum (20 de juliol de 2010). Despertant al perill: els nord-americans i l'Alemanya nazi, 1933 – 1941. ABC-CLIO. pàg. 121 –. ISBN 978-0-313-38503-2.

Altres lectures[modifica | Edita la font]

Birn, Ruth Bettina, col. laboració amb l'Alemanya nazi a l'Europa de l'est: el cas de la policia de seguretat d'Estònia. Història europea contemporània 2001, 10,2, 181 – 198.
Christian Jensen, Tomas Kristiansen i Karl Erik Nielsen: Krigens købmænd, gyldendal, 2000 ("els comerciants de la guerra", en danès)
Hirschfeld, Gerhard: el govern nazi i la col·laboració holandesa: els Països Baixos sota ocupació Alemanya, 1940-1945 Berg editors, 1988
Jeffrey W. Jones "cada família té el seu monstre": percepcions de la col. laboració a la Rússia ocupada Soviètica, 1943

– 1948 – eslau Review vol. 64, no. 4 (hivern, 2005), pp. 747 – 770
Kitson, Simon (2008). La caça d'espies nazis: lluitant espionatge a la França de Vichy. Chicago: University of Chicago Press.
Klaus-Peter Friedrich col. laboració en una "terra sense un quisling": els patrons de cooperació amb el règim d'ocupació Alemanya nazi a Polònia durant la Segona Guerra Mundial - eslau Review vol. 64, no. 4 (hivern, 2005), pp. 711 – 746
Morgan, Felip (2018). Els col·laboradors de Hitler: triar entre dolent i pitjor a l'Europa occidental ocupada pels nazis. Oxford University Press. ISBN 978-0-19-923973-3.

Enllaços externs[modifica | Edita la font]

A Wikimedia Commons hi ha contingut multimèdia relatiu a: col·laboradors ambl'ocupació de l'eix

Mostra

v
t
e